

90 let
Sboru Círky bratrské
v Benátkách nad Jizerou
1926 – 2016

Říjen 2016

Úvod

Letos slaví náš sbor Církve bratrské 90 let od svého osamostatnění. Byli jsme požádáni staršovstvem sboru o prostudování sborového archivu a o přípravu vydání drobné publikace, která by popisovala začátky sboru, jeho budování a rozvoj. Připojili jsme krátké informace o jednotlivých kazatelích sboru, o stanicích, o bohatosti různých aktivit ve sboru.

Při této badatelské práci jsme objevili v archivních materiálech mnoho zajímavého, řadu krásných dobových fotografií, ale také mezery, které máme v dokumentech a v informacích. Hledání některých údajů by si zasloužilo jistě více úsilí a pátrání v matrikách a archivech obcí a v archivech Rady Církve bratrské a jiných sborů. To by však předpokládalo najít někoho, kdo by se této archivní práci věnoval s plným nasazením a dlouhodobě.

Kladem této naší snahy je především shromáždění a naskenování všech zásadních dostupných dokumentů, jak listin, tak fotografií. Mnoho fotografií jsme také získali od členů sboru, od bývalých kazatelů. Je to dobře, protože tyto podklady časem zajdou za obzor naší pozornosti, poztrácejí se a zapomenou. Kolik otázek bychom chtěli položit těm nejstarším členům sboru...

Předkládáme členům současným i ostatním zájemcům krátký nástin začátků a života sboru Církve bratrské v Benátkách nad Jizerou.

Při pohledu zpět nám nezbyvá než děkovat za Boží milost a Jeho vedení.

Děkujeme všem, kdo nám pomohli s fotografiemi a s nejrůznějšími informacemi.

V Benátkách nad Jizerou, září 2016

Lydie Kroupová, Lidija Procházková, Alena Smiková, Daniel
Masopust, Martin Pakosta, Pavel Štifter

Začátky sboru

O náboženských poměrech v českých zemích v rámci Rakouska-Uherska po schválení tolerančního patentu v r. 1781 je řada údajů. Vedle silně dominantní římskokatolické církve se objevují dvě protestantské církve, a sice evangelické - augsburského vyznání (luteráni) a helvétského vyznání (kalvinisté). Římskokatolická církev zůstala církví vládnoucí s plnými právy a evangelíci byli považováni za lidi hodné politování. K evangelickým církvím se v našem kraji přihlásila řada rodin a jednotlivců. Problémem bylo, že na mnoha místech protestanté přes mnohá protivenství od vrchnosti a katolíků pracně hledali svou cestu. Protestanský patent (8. 4. 1861) císaře Františka Josefa I. ukončil období pouhé tolerance a zajistil evangelíkům – alespoň podle zákona – rovnost a obě evangelické církve byly státem uznány.

Některých sborů se časem zmocnil formalismus, liberální teologie. Odsunutím christologie, zvlažněním a uspokojením se stávaly tzv. lidovou církví.

Mimo povolené církve, a také uvnitř nich, se objevovala celá řada snah o obrodu, o přijímání poselství Písma svatého vážně a do všech důsledků. Nosným byl pro české země i odkaz Jednoty bratrské, s důrazem na jednoduchost projevu a života, věrnost Božímu slovu, zbožnému a svědeckému životu. Leckde přežívala i tradice domácího písmáctví.

Jedním ze zdrojů, které stály při zrodu naší církve, bylo duchovní probuzení skupiny věřících lidí kolem Jana Balcara (1838-1888) v oblasti Orlických hor v rámci sboru Reformované církve v Klášteře nad Dědinou.

Po rozpoznání nemožnosti setrvat déle v povolené denominaci a poté, co bylo státem dovoleno i vystoupení z povolených církví, tak skupina asi 40 věřících kolem Jana Balcara a jiných ustavila v Bystrém v Orlických horách sbor Svobodné evangelické církve české, která se odštěpila od toleranční Reformované evangelické církve helvétského vyznání. Tato nově ustavená církev přijala za jediné pravidlo své víry Boží slovo a byla také výsledkem práce misijní společnosti Svobodné církve skotské, která působila v sousedním Prusku (dnes Polsko). Po dohodě se Svobodnou církví Skotskou ve Vratislavi společně vytvořili presbyteř se třemi sbory (dva německé: Vratislav a Zhořelec, a třetí český.)

Druhým zdrojem obrodných snah bylo působení evangelikální misie Americký výbor pověřenců pro zahraniční misii, která vznikla v Bostonu v USA r. 1810 a v Praze působila od r. 1872. Do Prahy byli vysláni tři misionáři – H. A. Schaufler (1831-1905), E. A. Adams (1837-1927) a A. W. Clark (1842-1921).

Misie usilovala o probuzení lidí, zvala na důvěrnou cestu s Bohem. Snažila se probudit formální křesťany jak v katolické, tak i v evangelických církvích.

Po čase hledání a marné snahy domluvit se se stávajícími evangelickými denominacemi vznikla 3. 6. 1880 Svobodná církev reformovaná s prvním sborem v Praze, jeho prvním kazatelem se stal r. 1888 význačný křesťan Alois Adlof.

Čtyři roky po Balcarově smrti (1888) se sbor Svobodné evangelické církve z Bystrého v Orlických horách a z okolí rozhodl spojit s již ustavenou Svobodnou církví reformovanou.

Je zajímavé, že sbory Svobodné církve reformované vznikaly i v zahraničí – ve Vídni, v Polsku, Rumunsku, ve Slovinsku a také v německém Delmenhorstu, nedaleko Brém. Toto místo je zajímavé pro sbor benátský, protože kazatelem v Delmenhorstu byl od r. 1906 František Dostál, otec našeho dlouholetého kazatele Pravdomila Enocha Dostála. Starý František Dostál často pobýval v rodině svého syna v Benátkách nad Jizerou. Ve sborovém archivu je uložena matrika sboru v Delmenhorstu a řada fotografií Františka Dostála.

Na naše město měla vliv misijní práce, vedená hlavně z Pražského sboru Svobodné církve reformované v Petřské ulici, od r. 1907 v Soukenické ulici. Jednak se zdá, že několik Benátčanů navštěvovalo shromáždění v Pražském sboru (manželé Machační, Anna Klinerová) a možná proto byli kazatel Alois Adlof se svými spolupracovníky pozváni do Nových a Starých Benátek, kde navštěvovali rodiny a scházeli se se skupinou již obrácených křesťanů v Starých Benátkách, Nových Benátkách a v Obodři (město Benátky nad Jizerou tehdy ještě neexistovalo, vzniklo sloučením vesnic Staré Benátky, Obodř a města Nové Benátky v r. 1944).

Asi od roku 1906 dojížděl do Benátek služebníkem v pražském sboru bratr Jan Černý (1876 – 1970), který pracoval jako úředník v Podbořanech, po r. 1921 sloužil 25 let jako kazatel v Hradci Králové. Služebníkem Božím slovem br. A. J. Škarda z Pražského sboru daroval sestře A. Koudové kancionál s věnováním: „*Paní Anně Koudové k požehnanému používání*“. Ta si do kancionálu tužkou vepsala: „*4. července 1909 jsem přijala svatou večeři Páně*“. Její dcera Marie se provdala za br. Miroslava Machačného, knihaře, který pracoval u člena Pražského sboru Jana Doležala. Br. M. Machačný si v r. 1913 předplatil časopis Mladý křesťan, redigovaný kazatelem Aloisem Adlofem. Z toho je patrné, že v Benátkách již od r. 1909 – 1913 byli jedinci, kteří byli ovlivněni misijní činností Pražského sboru a toužili rozvíjet svůj vztah k Bohu. Dalšími sloužícími bratry byli kazatelé Alois Adlof, J. S. Porter, František Zdychynec,

P. A. F. Zelinka, bratři F. Dostál, J. Špaček, S. Pluhař, aj.

Dle zápisu br. J. Jaruše se první shromáždění konala od roku 1908 u sestry Marie Machačné, která byla dcerou Anny Koudové. První členkou pražského sboru z Benátek byla sestra Anna Pilařová, po ní následovali manželé Machační. Mezi prvními návštěvníky shromáždění byla sestra Anna Klinerová ze Starých Benátek, která se při svém pobytu v Praze dostala do kontaktu s pražským sborem, sestra Anděla Lehovcová, br. Lejsek ze Starých Benátek, jeho dcera paní Kolínská z Byšic, potom sestry Vrzáková, Krejbichová z Nových Benátek, Růžická, a Pokorná ze Starých Benátek. Dvakrát měsíčně sloužili v Benátkách bratři z Prahy. O dalších nedělích sloužil br. Miroslav Machačný.

Dle vzpomínek kolportéra biblí a traktátů z Prahy br. Jindřicha Špačka z roku 1962: „... bývalo první shromáždění u Machačných (Podolecká ulice 113), toto společenství bylo ohroženo, „když se tam vloudili jazykovci a způsobili roztržku působením hlavně Františka Pettricha z Lysé nad Labem (člen sboru od 6. 6. 1915 do 2. 6. 1916)“.

„V roce 1914 vypukla 1. světová válka a br. Machačný byl povolán do vojenské služby, dostal se do zajetí a domů se nevrátil. František Pettrich tak ovlivnil sestru Machačnou (členkou Pražského sboru od 20. 2. 1914) a její matku Annou Koudovou, že rezolutně 3. 6. 1915 vystoupily z církve, z Pražského sboru. Nadějná práce byla přerušena, protože nebylo kde se shromažďovat a ani bratři z Prahy „neměli chuť po této roztržce jezdit do Benátek. Měl jsem radost, když pak sestra Anna Klinerová, ve Starých Benátkách čp. 22, která byla 21. 5. 1915 přijata do církve (Svobodné reformované), otevřela svůj dům pro evangelium.... Když přišli Mikešovi k obrácení, bývalo někdy večer i u nich shromáždění a zde se jednoho večera Pán dotekl srdce sestry Zajíčkové. Byla to tajná posluchačka, poněvadž jí její muž bránil chodit do shromáždění. Nocoval jsem tenkrát u Mikešů a ráno, nežli jsem odjel, přišla sestra Zajíčková k Mikešom, aby si se mnou ještě promluvila o tom, co večer slyšela. Byl jsem její ranní návštěvou mile překvapen (sestra Růžena Zajíčková vstoupila do sboru 15. 8. 1917, pozn.). Později její manžel František Zajíček změnil názor a shromáždění bývalo i u nich a dokonce i on se stal členem církve. Zde přišel k obrácení též br. Josef Mihulka“.

Shromáždění v Benátkách se konalo v rodinách - u Zajíčků pokoji v neděli odpoledne, kde se scházelo 20 – 25 lidí, modlitebná setkání s menším počtem účastníků bývala u Klinerů, u Vrzáků, Mikešů, u Jarušů, u Lehovců, aj.“

Cestující bratři vysluhovali sv. Večeři Páně a přijížděli vlakem z Prahy do Lysé, nebo na Chrástecký Dvůr (dnes zastávka Zdětín u Chotětova) a chodili pěšky do Benátek, často doprovázeni členy sboru, mládeží a dětmi. Sv. Večeře Páně bývala zpravidla každé dva měsíce. O dalších setkáváních benátecké skupinky nemáme informace, ale určitě se konala a jejich účastníci si sloužili slovem, písní a modlitbou sami. Vyjimečný byl v té době vliv již výše zmíněné sestry Růženy Zajíčkové. Měla obchod střížním zbožím, galanterií a modiství na Husově náměstí čp. 59. V zavedeném obchodě pracovaly jako prodavačky a pomocnice mladá děvčata. Dojemné je svědectví jedné z nich – sestry Růženy Herzánové, která tehdy ještě jako slečna Růženka Mihulková, žila koncem 20. let v Benátkách, kde se setkala s horlivými křesťany. Zvláště vzpomíná na svou „šéfovou“ v obchodě, sestru Zajíčkovou. Sestra Herzánová v dopise z 11. 11. 1968 psala:

„Přijela jsem do Nových Benátek roku 1916 k Zajíčkom jako prodavačka. Po několika měsících jsem dostala dovolenou a než jsem se vrátila z domova, tetička Zajíčková chodila k Mikešom do shromáždění, kam jezdil pan kazatel Adlof, bratr Špaček kolportér a jiní, brávala sebou Mařenku Horáčkovou a Máňu Grojerovou (Pluhařovou). Tetička Zajíčková již prožívala nový život v Pánu Ježíši a byla tolik šťastná, radostná a lásku rozdávala všem, s kým se sešla a k nám děvčatům už

nebyla milostpaní, ale tetička. Zprvu jsem myslela, že to je nějaké spiritistické shromáždění, že je to v rodině, ale ze zvědavosti jsem šla. Bylo to ve Starých Benátkách u tetičky Klinerové. Přijel bratr Jindřich Špaček, kolportér a vysvětloval ze 7 kapitoly Matouše 13. verš o té cestě široké bez Pána Ježíše a cestě úzké za Pánem Ježíšem. Mě to usvědčilo, že jdu po cestě široké, v srdci jsem měla touhu jít po cestě úzké. To bylo roku 1918. Zase bylo shromáždění u Lehovců, u dědečka a babičky, co byla Marie Lehovcová, tam měl proslov bratr Jaruš, já jsem tam přišla k probuzení, ne k obrácení. U Zajíčků jsme hodně zpívali, tetička nám čítávala, modlila se s námi, i bratr Jaruš mezi nás přicházel. Já pak musela domů a doma jsem o vše přišla, neměla jsem společnost věřících. Dokud jsem ještě něco měla, přijela jsem k sestře Vlastě do Trutnova a tam jsem jí vše vyprávěla, dala adresu na Mařenku Horáčkovou, ta jí dala adresu na shromáždění v Trutnově, byl tam kazatel Koníř a sestra Vlasta Mihulková tam přišla k obrácení a s tou velikou radostí přišla domů a posloužila mi k obrácení. Ó to byla radost, maminka s údivem se na nás dívala, co se s námi děje. Napsala jsem to tetičce Zajíčkové a ta mě pozvala do Benátek, kde jsem se utvrdila o mém spasení v Pánu Ježíši. Roku 1919 jsem byla přijímána do církve panem kazatelem Adlofem v Praze, Soukenické ulici. To bylo pro mě posvátné být u svatě Večeře poprvé, na to nezapomenu. Pak jsem zas byla doma, ale na vánoce jsem jela zas do Benátek, mocně mě to tam táhlo. Bratru Josefovi to nedalo pokoje, co jen v těch Benátkách mám, rozjel se za mnou, aby vyčinil těm, kteří mě svedli a odcizili od domova, ale byl překvapen přijetím, jakého se mu dostalo, láskou tetičky Zajíčkové odzbrojen a pak viděl, jak jsme šťastny, jak se máme rády vzájemně. Byl přítomný modlitební hodiny, to na něho udělalo dojem. Říkal, že my něco máme, co on nemá. Že věří v Boha jako tvůrce všeho, ale v Ježíše ne. Mařenka Horáčková mu říkala, aby prosil Boha, v kterého věří, by mu zjevil Pána Ježíše a že obdrží, co máme my. Tak za to prosil, když byl sám. V neděli na to přijel br. Straka Jan, sochař, měl shromáždění u Zajíčků a při odpoledním shromáždění když jsme všichni zpívali píseň 140, tak při 3. verši „Pohled na zbodené ruce, hlavu krví zalitou, na ty oči přelaskavé pod korunou trnitou“ dal se do pláče. Pán se mu zjevil. Co se dělo okolo něho, nevěděl, až když jsme všichni vstali od modlitby, podával nám ruce a říkal: „ Vy víte, co se se mnou děje“. Já jsem ho líbala a radovala se s ním. Tak byly Benátky pro nás požehnané“.

Společenství rostlo, sílilo, rozběhla se setkávání mladých, byl založen pěvecký kroužek (br. Zdeněk Lehovec, dirigoval, současně hrál na housle a zpíval tenor, jinak zpívaly tři soprány, jeden alt a 2 basy).

Období první světové války tvrdě dolehlo na život mladé církve, ale také na společenství ve městě. Mladí muži a otcové rodin odešli do války a ti, kteří zůstali, prožívali úzkost a obavy o své nejbližší. Věřící skupinka se scházela dále a velkým povzbuzením a zintenzivněním svědecké práce bylo obrácení a připojení se br. Jana Jaruše, který byl ve své kanceláři pozván sestrou Annou Pilařovou (1888 – 1965), poprvé se setkal se společenstvím u Klinerů, v rodině krejčího ve Starých Benátkách dne 8. 10. 1916 a zanedlouho (18. 2. 1917) byl přijat za člena. Jan Jaruš – tehdy 28letý – pracoval jako advokátní úředník v kanceláři JUDr. Müllera, byl ráznou, energickou a známou osobností města a regionu, byl aktivním členem Sokola. Neostýchal se svědčit o Kristu. Skrze jeho obdarování, odvalu a nasazení přicházelo do shromáždění mnoho hledajících. A mnozí i zůstali.

Dle svědectví sestry Zemanové přicházeli na setkání i vojáci z blízkých Milovic, jmenovitě sestra připomíná br. Josefa Roda a br. Stanislava Morávka. Byli to věrní služebníci, zvali a přiváděli do společenství někdy až 10 vojnů. Mezi těmi pozvanými vojáky byl i Václav Svoboda, pozdější první kazatel nového sboru, který v Benátkách v roce 1917 uvěřil. Br. Svoboda vzpomíná v dopise br. B. Věkovi na rok 1919, kdy „kolem vánoc byl nedostatek uhlí, takže přes vánoce byly na pět dní zastaveny vlaky. Vánoční slavnost měl sloužit br. kazatel Zdychynec (z Prahy, Soukenické ulice). Bratr kazatel s několika dalšími nadšenými mladíky dojeli elektrikou na konečnou ve Vysočanech a dále šli do Benátek pěšky. Jaké bylo překvapení, když se bratr František Zdychynec, doprovázený Václavem Svobodou, Josefem Kinclm, Václavem Borovičkou, Jánem Valachem a dalšími objevili na slavnosti. Bylo to velké překvapení“, píše br. Svoboda. Vojáci také pozvali společenství s pěveckým kroužkem do Milovic posloužit. Br. Morávek rozdával traktáty a Nové zákony, které vozil z Prahy br. Jindřich Špaček, kolportér. Společenství se rozrůstalo až na 50, včetně dětí a bylo třeba hledat větší prostor.

A tak prvním místem nedělního setkávání mimo rodiny byla novobenátecká škola, dnešní Základní škola Husovo náměstí. Biblické a modlitební setkání v týdnu bylo méně navštívené a bývalo pravidelně u Zajíčků.

O vyjednávání se školskou radou jsou v archivu uloženy doklady, společenství mohlo třídu ve škole využívat od 28. 10. 1919. Školní rada podporovala i mimořádné akce, které společenství pořádalo, např. dětskou vánoční slavnost, při které společenství rozdalo dárky pro 10 nejchudších dětí. Propůjčení místnosti pro potřeby společenství, ve které bylo také harmonium, bylo bezplatné a trvalo do konce r. 1924.

Z tohoto období zřejmě pochází velkoformátová skupinová fotografie, focená za zámeckým kostelem. Žel je bez popisu a tak na ní zatím rozpoznáváme pouze bratra Jana Jaruše, sestry Marii Grojerovou a Růženu Zajíčkovou, snad Samuele Pluhaře.

Využívání školských prostor bylo vděčně přijímáno, přesto bylo jasné, že jde o provizorium, proto se společenství obrátilo na tehdejší Radu Jednoty českobratrské s žádostí o finanční pomoc pro získání vhodného objektu. Shodou okolností Rada v té samé době podpořila projekt starobince – domova pro potřebné seniory - v Suchomastech u Berouna. Benátečtí podpořili tento projekt a požádali Radu, aby mohli zůstat v seznamu pro příště.

Rok 1924 byl zlomový pro další vývoj sboru. Byl zakoupen pozemek a objekty bývalé tiskárny bratří Ziegnerů, kteří v roce 1919 odstěhovali tiskárnu do Prahy - Vinohrad a budovu tiskárny chtěli prodat.

Prodej byl svěřen advokátní kanceláři JUDr. Müllera a tak jeho úředník, br. J. Jaruš, byl u zdrojů informací. První návrh ceny byl vlastníky stanoven na 250 000 Kč, a tato částka byla pro společenství příliš vysoká. Cena klesla časem níže, na 220 tisíc. V té době společenství požádalo spolek Betánie o pomoc při financování. Také Betánii se zdála cena vysoká. Po nějaké době cena klesla na 200 tis. Kč., poté na 160 tisíc. Situaci pomohlo vyřešit nezákonné „obsazení“ prázdné budovy čtyřmi sociálně potřebnými rodinami. Majitelé pak snížili cenu na 110 000 Kč a obrátili se opět na advokátní kancelář JUDr. Müllera, aby bylo vše prodáno do 14 dnů.

Br. Jan Jaruš, který objekt tiskárny určitě dobře znal, jistě i promýšlel, zda by nemovitost nebyla vhodná pro sbor. Traduje se, a verš „*Slyšelo to ucho mé, vidělo to oko mé a srozumělo tomu*“ (Job 13,1) na čelní straně naší kazatelny to dokládá, že br. Jan Jaruš ve snu viděl tento verš a to mu bylo potvrzením, že koupě tiskárny se zahradou je ta správná cesta.

Vedení sboru se podařilo ve spolupráci se spolkem Betánie, která sboru zapůjčila 50 000 Kč a bratrem Benjaminem Vernerem (později Věkem), který za 60 000 Kč koupil rodinný dům – dnes kazatelskou vilu - pro svou rodinu, nakonec zakoupit dvě budovy i s rozsáhlou zahradou za 110 000 Kč – ani ne za polovinu původní částky. Objekt tiskárny bylo potřeba přizpůsobit sborovému životu. Po základních opravách byla modlitebna sboru slavnostně otevřena 31. 5. 1925.

Staršovstvo začalo vyvíjet snahu o získání kazatele a osamostatnění od mateřského sboru Jednoty českobratrské v Soukenické ulici v Praze. Benátečtí si za kazatele přáli br. Václava Svobodu, kterého znali, protože se obrátil někdy v roce 1920 v domácí skupině v Benátkách během své vojenské služby v Milovicích. Členské shromáždění benátecké stanice rozhodlo o osamostatnění a oddělení od pražského mateřského sboru v květnu 1925, bylo na ní přítomno 17 členů (v poznámkách br. J. Jaruše). Z pražského sboru bylo pak převedeno do nového samostatného benáteckého sboru 47 členů.

Konference Jednoty českobratrské bratra Václava Svobodu ustanovila kazatelem nového sboru v Nových Benátkách. Slavnostní shromáždění k osamostatnění sboru se konalo 26. září 1926 a instalaci nového kazatele provedl br. kazatel František Zdychynec z pražského sboru v Soukenické ulici.

Dalším kazatelem benáteckého sboru byl Pravdomil Enoch Dostál, který zde sloužil třicet let. (Více osobních informací viz Kazatelé sboru.)

Konsolidovanost a akčnost sboru v Benátkách nad Jizerou dokazuje důvěra vedení Jednoty českobratrské, které zde uspořádalo ve dnech 28. až 30. května 1935 celocírkevní konferenci všech kazatelů a delegátů ze všech sborů Jednoty.

V roce 1936 předali Vernerovi (Věkovi) svou vilu a zahradu sboru a přestěhovali se do svého nového domu na Dražické ulici čp. 481. Velkou pomocí při řešení zadlužení sboru byl finanční dar od spolužáka kazatele P. E. Dostála z biblického ústavu v St. Chrischoně, který byl jako Němec povolán do války a před narukováním věnoval sboru částku 72 000 Kč, která stačila přesně

umoření dluhu. Dárce se z války nevrátil. Br. kazatel P. E. Dostál o tomto daru nikdy veřejně nemluvil, proto to není veřejně známo.

Na život sboru krásně a laskavě vzpomíná sestra Věra Zrnová, roz. Dvořáková (1921 - 2014). Je jisté, že vlastní život společenství byl prozaičtější a kromě krásných chvil zažívalo společenství i jednotliví členové také chvíle těžké, ale z těchto vzpomínek dýchá taková vřelost a nadšení, že jejich část rádi pro povzbuzení uveřejňujeme. „...*Mé první navštívení sboru bylo velice úžasné, bylo mi tak 12 let, když mě má sestra (Marie, provd. Horáková) vzala sebou. Hned u vchodu stála dvě děvčata, pěkně nás přivítala, sestře hned pomohly z kabátu – dva chlapci zas kabáty věšeli. No prostě milé přijetí. Hned za halou byl br. kazatel (Pravdomil E. Dostál), podával nám ruku s příjemným pohledem a popřál hojnost Božího požehnání. Hned napoprvé jsem bratra kazatele obdivovala. Jak to s námi uměl, co nás naučil zpaměti znát, alespoň dva verše z oblíbených písní z kancionálu, těch veršů z bible! Nebyla ani jedna neděle, aby alespoň jedna básnička nebyla při shromáždění recitována. A také nebyla ani jedna neděle, abychom my děti šly po shromáždění domů – kdepak – chodilo se do Slepče (les u Benátek), kde se odehrávaly různé hry, pak jsme byly obyčejně pozvány na „svačinku“ k tetičce Jarušové. Býval to zpravidla čaj a buchtý – a že nám moc chutnalo, to snad nebudu ani psát. Jarušovi měli šest dětí – tři hochy a tři děvčata. Strýčkovi Jarušovi jsme jako děti říkaly „krotitel neposlušných duší“. Vzpomínám si, že často jsme byly trochu neposlušné, ale stačil malý sykot strýčka a už bylo naprosté ticho..... Na co já nejvíce a ráda vzpomínám, co jsme měli nacvičených písní! Jako děti jsme dokonce jezdily po sborech a zpívaly a zpívaly. Vedl nás tehdy bratr Horák, který se pak stal mým švagrem. Měl s námi velkou trpělivost, ale myslím, že jsme mu nikdy neudělaly ostudu.*

Pak také byl velký pěvecký sbor dospělých. Zvláště musím vyzvednout sestru Jarušovou (Martu, „Manču“, provd. Cinerovou) za překrásný soprán.... Ještě musím zavzpomínat na rodinu Čančíkovou. Sestra i bratr byli učitelé. Snad nebyla jedna neděle, aby od nich nebyla vypravována povídka či pohádka pro nás. I sestra, manželka br. kazatele, se nám moc věnovala, též byla učitelka. Také jsme se učily jako děti dělat všelijaké práce – vaření, šití, háčkování.

...také ráda vzpomínám na naše Benátecké návštěvy ve stanici v Kochánkách. Ty se uskutečňovaly jedenkrát za měsíc za každého počasí. Vše se odehrávalo u tetičky Štěpánové, vždy tam měla místní posluchače. Chodívalo se v neděli k večeru a začínalo se v 6 hodin večer. My, jako větší děti, jsme se mohly též zúčastnit. Chodily jsme, když nepršelo, podle řeky Jizery. Celou cestu jsme zpívaly a z kancionálu nemohla nikdy chybět pochodová píseň Kráčejíce do Kanaánu, to už nás Kochánečtí čekali a dozpívali s námi. Štěpánovi měli tři syny, věřící, takže mamince pomáhali, jak nás umístit. Sedělo se na všem možném. Třebaže světnice byla opravdu velká, byla někdy velká starost, jak nás usadit. Ale vždy nám bylo milo, zpívalo se, recitovalo, kázalo se. Ani se nám domů nechtělo. O pohoštění také nebyla nouze..... Naše Silvestry, to bylo opravdové těšení. Bratr Vrzák (bydlel hned vedle sboru) nám od rána vytápěl všechny místnosti, všude byla násypná kamna, takže bratr měl co dělat. Scházívali jsme se k 20 hodině., to bylo opravdu krásné. Vzpomínám, že snad už ten příchod – teploučko, krásně vyzdobený stromeček ještě zářil, dospělí samý úsměv ve tvářích a my děti dychtivé, jak nám dopadnou scénky, recitace a vůbec celý program. Vzpomínám si, že se také hrálo na různé hudební nástroje – dokonce také má sestra hrála na citeru a bratr Horák ji doprovázel na housle. V programu byly dvě půlhodinové pauzy a my děti jsme se těšily na půlnoc, kdy nám vyzváněly velké zvony, ani nevím, kdo nám je půjčoval. Dvanáct úderů a Nový rok nastupoval. A to už jsme všichni byli na kolenou a modlili se. Snad ještě musím připomenout, že jsme ve sboru zažili několik svateb. I to byl pro děti velký svátek.

Když jsem nastupovala do čtvrtého ročníku, tak jsme se stěhovali do Kolína. Sice jsem dál navštěvovala sbor – v závodě na mýdla Helada, ale po létech jsem se zase vrátila do Benátek. Zde se již vystřídalo po bratru kazateli Dostálovi více kazatelů, ale stejně stále budu dále vzpomínat na mého prvního kazatele.“

Tak jak píše sestra Věra Zrnová - při pročítání některých zachovalých programů slavnostních shromáždění je patrné, že sbor byl ze svých řad schopen připravit opravdu bohatá setkání. Nebyla nouze o zpěv, ať společný nebo sborový, přednášely se básně, četly se různé povídky z vlastních i přejetých zdrojů, dokonce jednou hrálo i smyčcové kvarteto. Tiskly se a roznášely pozvánky. Br. P. E. Dostál byl také i literárně činný a celá jeho rodina podle svých mnohých darů společná shromáždění obohacovala. Shromáždění často navštěvovala celá řada sloužících bratrů z řad kazatelů, ale i laiků. Život sboru nebyl plný jenom hudby, poezie, dobrého pohoštění a tepla. Celý

sbor hledal Boží vůli, vedl i řadu zápasů a byl kazatelem a kázaným slovem veden k podstatě – ke kříži Kristovu.

Při pročítání matriky a zápisů ze staršovstev vidíme snahu o příkladný reformovaný život všech členů společenství. Řada lidí byla přijata za členy a někteří však byli posléze kázněni, vyškrtnuti nebo odešli sami. Přesto je patrná snaha kazatelů a staršovstev pastoraovat jednotlivé členy, vést a rozvíjet společenství.

Od těch dob se obraz naší církve, našeho sboru, nakonec i celé společnosti a světa přece jenom proměnil. Na mnohé navazujeme, něco děláme a řešíme jinak.

Hledání Božího království je upřímné dnes, i tehdy.

Obrazové přílohy: **Začátky sboru**

Jan Balcar

Alois Adlof

František a Růžena Zajíčkovi

Obchod Zajíčkových na Husově nám.

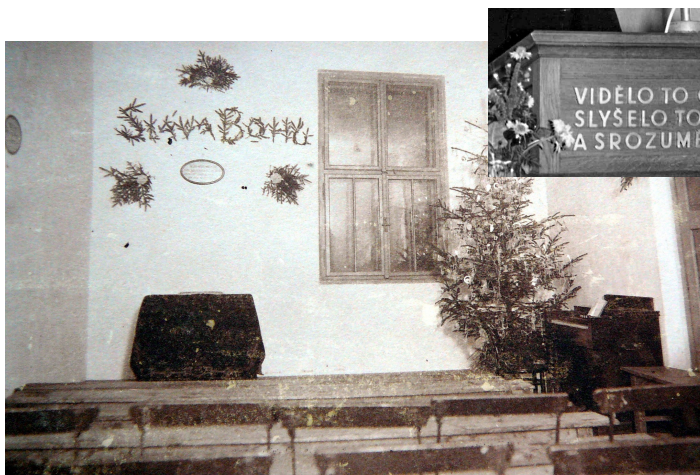
Dobová fotografie školy

Tiskárna bratří Ziegnerů

Budova sboru - historický pohled

Malý sál

Velký sál a nápis na kazatelně

Způsoby práce ve sboru, sborové složky

Kromě klasické základní služby ve sboru – služby slovem, křty, vysluhování sv. Večeře Páně, svatby, pohřby - se od samého začátku věnovala velká pozornost práci s dětmi. Děti bylo ve společenství mnoho a sbor se o ně příkladně staral. Probíhalo jejich vzdělávání v nedělní škole, později se scházely i v týdnu ke svým pravidelným schůzkám. Učiteli a vedoucími byli nejzkušenější členové, často členové staršovstva (J. Jaruš, B. Věk, J. Čančík) nebo přímo kazatel. Mezi těmito služebníky byla i sestra M. Grojerová. Děti pravidelně obohacovaly programy, zvláště vánoční a silvestrovské slavnosti. Tato tradice trvá až dodnes, kdy několik oddělení besídky vedou ochotní členové sboru, maminky a mládežníci. Do této služby bývají zapojeni i někteří bratři.

Vedle služby nejmenším dětem se postupně objevuje tzv. dorost. Dorostenci mají svá pravidelná setkávání ve školním roce každý týden. Vedle duchovního vzdělávání zpěvu a her jsou vedeni k praktickým dovednostem v přírodě, užívají si táboření, výletů. Zúčastňují se také různých akcí ve sboru.

Stejně je to s těmi staršími – s mládeží. Ti jsou již schopni si spolu se svými vedoucími vytvářet programy sami, často jezdí na různá setkání, na výlety. Jsou ochotni ke službě (manuální i zpěvem) ve sboru, pracují na brigádách a pomáhají potřebným.

Před druhou světovou válkou byl založen spolek „Sdružení mládeže Jednoty českobratrské v Nových Benátkách“, pod jehož hlavičkou sbor organizoval různé přednášky a setkání. Sdružení bylo rozpuštěno v roce 1950.

Ve sboru trvají, vznikají a zanikají tzv. skupinky. Reagují na touhu být si blíž, sdílet se s problémy i radostmi, povzbuzovat se navzájem. Účastníci skupinek si vzájemně slouží Božím slovem, vedou nad ním rozhovor, modlí se. Tato složka sborové práce se vyvíjela pomalu. Na počátku samostatnosti sboru staršovstvo dokonce vyloučilo ze sboru sestru, která zorganizovala bez povolení staršovstva setkání sester.

V době totality byla setkávání v domácnostech přímo zakázána, sbor se měl a mohl setkávat pouze na pravidelných a povolených setkáních v modlitebně. Samozřejmě v 70. a 80. letech se tento zákaz překračoval a skupinky se scházely, např. skupina mladých manželů nebo modlitební skupina u Čančíků.

V současnosti je tato forma neformálních setkávání vedením sboru podporována. Máme radost ze setkávání seniorů, mladých rodin, maminek s dětmi apod.

Další důležitou službou sboru je setkávání s klienty obou domovů důchodců ve městě. Součástí těchto setkání je kázání Božího slova, zpěv a modlitby. Navíc je tato služba ekumenická, v Domově U Anežky se střídají duchovní z Římskokatolické církve, Církve Československé husitské a z Církve bratrské. Setkávání v městském domově důchodců organizují sestry z Církve bratrské a Římskokatolické církve.

Zahrada

Podoba rozsáhlé zahrady se postupem času vyvíjela. Br. Vlastimil Dostál vzpomíná, že snad na úplném počátku bylo na části zahrady obilné pole. Postupně byly na zahradě dosazovány další ovocné stromy – švestky, jabloně, třešně, okrasné keře a několik bříz, vrb a smrků. V prvních letech po osamostatnění sbor na zahradě pěstoval zeleninu, např. celer, fazole a mák, které prodával spolu s plody z ovocných stromů. Výtěžek měl vylepšovat finanční situaci zadluženého sboru. Na začátku třicátých let byl zahradním architektem vytvořen návrh na změnu zahrady na část okrasnou a část užitkovou. Z roku 1931 jsou v archivu účtenky na nákup stromů, travního semene a hnojiva a zahrada změnila svou podobu. Dokládají to také fotografie ukazující zahradu s cestičkami, plůtky a poměrně rozsáhlými záhony růží na trelážích, kordony ovocných stromů. V soukromé části, kterou užívala rodina Vernerových (později Věkových) byly záhony zeleniny a keře drobného ovoce. V zahradě rostlo několik ovocných stromů, v centru smuteční vrba, pod kterou byl altánek. V zahradě stály houpačka, lavičky u cestiček, které umožňovaly odpočinek a rozhovory. Tato část byla udržována do sedmdesátých let. Zadní část zahrady byla využívána kazatelem a nájemníky k pěstování zeleniny a drobného zvířectva. Stromy na zahradě postupně stárly, musely být pokáceny, při bouři spadl vysoký smrk, který poškodil střechu kazatelské vily. Stará a rozložitá smuteční vrba, která dominovala na zahradě, byla sražena větrem v lednu 2007 (vichřice Kyrill).

Na ploše přilehlé k hospodářskému objektu vzniklo na konci sedmdesátých let volejbalové hřiště, které bylo hojně využíváno a bylo svědkem mnoha významných vítězství domácího týmu.

Stanice

Základem původního hloučku křesťanů byly rodiny, které byly nějakým způsobem dotčeny a obráceny Duchem svatým. Výrazným povzbuzením a posilou byla péče mateřského pražského sboru v Soukenické ulici a služba dalších svědků. Založený sbor se také snažil svědčit a sloužit ve svém okolí. Sbor vycházel ze svého místa a povzbuzoval a podporoval křesťany na jiných místech, v rodinách, ve stanicích. O některé stanice benátečtí pečovali ve spolupráci s kazateli a pomocníky z Prahy.

Práce na některých místech zanikla, na některých se udržela, některá společenství se osamostatnila (např. Mladá Boleslav), jiná se osamostatňují (Milovice) a některá se připojila k bližšímu sboru.

O místech začínající práce není v našem archivu mnoho informací. Do roku 1934 sbor obhospodařoval skupiny v Mělníce, Čechelicích, Lhotce, Kralupech nad Vltavou, ve Střemech u Mělníka, Dobrovici, Nových Ouholicích, v Byšicích a v Kochánkách – vzpomínky sestry Zemanové: z let 1909 – 1922: „*V Kochánkách dvakrát za měsíc, sloužili br. Jaruš, br. Rod, nebo někdo z Prahy, také sestra Šimáčková z Nymburka, která sloužila i v Byšicích (Horním Slivně)*“. Neaktivnějšími bratry, kteří pravidelně sloužili na stanicích, byli br. Josef Vrzák, Josef Rod a Jan Jaruš.

Dlouhá léta se zajíždělo také do Nymburka a do Poděbrad. Aktivní kontakty byly s rodinou Pinkasových z Netřebic.

Mezi členy sboru v r. 1950 byla řada lidí, kteří žili a působili jinde, nejen v Benátkách nad Jizerou, ale i v blízkých a dalekých místech – v Praze, v Dubí u Teplíc, v okolí Pardubic, Mnichova Hradiště, Chlumce nad Cidlinou, Varnsdorfu. I dnes máme několik členů sboru, kteří žijí v Praze.

Mladá Boleslav

Br. kazatel P. E. Dostál započal se skupinkou věřících v rodině Valentových. Později se začali scházet v modlitebně Jednoty bratrské, kde bývala nedělní odpolední shromáždění. Malého shromáždění se pravidelně účastnili i členové jiných boleslavských sborů – Jednoty bratrské a Českobratrské církve evangelické.

V roce 2002 došlo k rozdělení sboru Jednoty bratrské na dvě části. Održená část netoužila po založení samostatného sboru, ale chtěla se připojit k jiné denominaci. Jistě také proto, že vedoucí bratr Jan Čančík ml. pocházel z benátského sboru, bylo blízko k domluvě o ustavení stanice sboru Církve bratrské v Benátkách nad Jizerou v Mladé Boleslavi. Stanice byla ustavena v lednu 2003 a měla v té době 34 členů. Benátský sbor pomáhal této stanici – službou slova, vysluhování sv. večeře Páně, řešením pastoračních problémů, koupí kalicha a finanční pomocí při zakoupení bytu pro kazatele. Na podzim 2005 se do Mladé Boleslavi přistěhoval vikář Peter Cimala s manželkou Věrou. Bohoslužby probíhaly v místní modlitebně sboru Českobratrské církve evangelické. Dne 1. 10. 2011 byl ustaven samostatný sbor Církve bratrské v Mladé Boleslavi. Nyní v tomto sboru slouží kazatel br. Jakub Škarvan s manželkou Marií. Od konce roku 2014 se sbor schází v neděli v modlitebně Církve adventistů sedmého dne v Mladé Boleslavi.

Milovice

Po odchodu sovětské armády v r. 1991 se do blízkého města Milovice začali stěhovat noví lidé. Mezi nimi byli také křesťané. Vedle tradiční farnosti římskokatolické církve se v Milovicích scházejí menší skupiny křesťanů – Církev bratrská, Slovo života a Apoštolská církev.

Milovická stanice sboru Církve bratrské v Benátkách nad Jizerou je tvořena členy Církve bratrské, Církve Křesťanských společenství, někteří jsou noví křesťané. Skupina milovických dojížděla pravidelně do sboru Církve bratrské v Benátkách nad Jizerou. V týdnu se Milovičtí scházeli k modlitbám, ke sdílení a vyučování ve skupinkách v rodinách a v pronajatých prostorech. Velkou pomocí této počínající práce byla i dlouholetá spolupráce s několika americkými misionáři, kteří se při velmi žádaném vyučování angličtiny setkávali s místními lidmi a mohli jim otevřeně svědčit. Mike Bowden dojížděl z Poděbrad (od r. 2004 do r. 2007), George a Vendy Arndtovi (v roce 2006), Kelly a Freda Prudkovi (od r. 2005 do jara 2016), od r. 2015 v Milovicích bydlí a slouží Aimee a

Alan Williamsovi s rodinou a od roku 2016 také Max McClure. V současné době je práce milovických samostatná, je vedena místním staršovstvem a jednou měsíčně se koná společné shromáždění celého sboru se slavením památky sv. Večeře Páně. Milovická stanice má svého zástupce v celosborovém staršovstvu.

Milovičtí jsou velmi obětaví a aktivní. Během svého působení již pořádali Joyfest (2006), Alfa kurzy, Kurz objevování křesťanství, vyučování angličtiny, Sederové večery, modlitební pochody kolem města „Jericho“, Velikonoce na horách a další. V roce 2015 založili 59. přední hlídku Royal Rangers pro děti od 7 do 14 let a začali finálně i jinak podporovat domácí hospic „Na blízku“.

Sbor CB Benátky nad Jizerou se na členské schůzi dne 15. května 2016 rozhodl jednomyslně zakoupit velký rodinný dům se zahradou v centru Milovic, věnoval 2 mil Kč z náhrad státu za nevydaný majetek a vzal garanci za hypotéku 3,5 mil. Velkou obětavostí Milovických byl zakoupen úplně nový dům se zázemím v ceně 7,5 mil Kč, Věříme a přejeme si, že bude základnou a útočištěm živé stanice a jednou i samostatného sboru.

Nové Ouholice

Tato poměrně vzdálená stanice existovala od vzniku sboru do nového územního rozdělení v r. 1950. V Nových Ouholicích se shromáždění konalo v rodině Zajíčkových, kteří se sem přestěhovali z Nových Benátek v červnu nebo červenci r. 1920. Zajíčkoví byli bezdětní a bydleli v rodinném domě ve velké zahradě (Nové Ouholice čp. 35). Rozhodli se věnovat svůj dům pro práci evangelia. Mysleli na domov pro mládež nebo nějaký ústav pro vychovávání pracovníků v církvi. Při psaní jejich poslední vůle pomáhal br. J. Jaruš. V závěti nebylo přesně popsáno jak s nemovitostí naložit a to bylo po náhlé smrti manželů Zajíčkových, kteří zemřeli po požití jídla s jedovatými houbami na konci července r. 1928, zdrojem nepěkných nařčení sboru, i br. Jaruše osobně. Podle poslední vůle se stal majitelem domu se zahradou spolek „Sdružení mládeže při Jednotě československé v Nových Benátkách“. Sdružení mládeže se ujalo svých práv i přes nepřízeň širší rodiny Zajíčkových, kteří chtěli soudně závěť zrušit. Ve sporu ale neuspěli. Vyšlo však najevo, že nemovitosti jsou zadluženy a tak bylo patrné, že Sdružení mládeže a ani sbor tento majetek neudrží. Sbor tehdy požádal br. Čenka Dolejšího, aby se objektu a zahrady ujal. Stejně však po několika letech sbor nemovitost prodává kazateli Karlu Rybářovi, spolužákovi kazatele P. E. Dostála z St. Chrischony a jeho manželce ze Švýcarska. Práce v Nových Ouholicích byla v roce 1950 státem předána sboru v Soukenické ulici v Praze 1. Kazatel Rybář mezitím odejel s rodinou do Švýcarska a po komunistickém převratu v r. 1948 se již do Čech nevrátil. Proto stát dům se zahradou zabavil.

Práce a svědectví rodiny Čenka Dolejšího v Nových Ouholicích pokračovala a jeho rodina (Skaličtí) dnes navštěvuje sbor CB v Kralupech nad Vltavou.

Obrazové přílohy: Způsoby práce ve sboru, sborové složky

*Sborová zahrada
předválečný stav*

Skupinka u Valentů v Ml. Boleslavi

Shromáždění v tenisovém centru Milten v Milovicích (2009)

Společný oběd v Depu v Milovicích

Nová budova v Milovicích (2016)

Skupinka z Nových Ouholic

Život sboru v době komunistické totality

Převzetí moci komunisty mělo devastující vliv na celou naši společnost a také i na církve.

Sbor musel hledat nové formy práce a vypořádat se se změnou poměrů. Byl pod bedlivým zrakem okresního církevního tajemníka, kterému se muselo vše hlásit a on měl právo „veta“ a navíc mohl kdykoli ochromit činnost sboru odnětím státního souhlasu pro službu kazatele. Sbor byl také navštěvován a pozorován některými informátory a tak byl život velmi nesnadný. Byla to doba složitá nejen pro celý sbor, ale i pro jeho členy, kteří si museli přehodnotit, zda je pro ně cennější Kristus nebo kariéra.

Z doby totality se zachovalo poměrně málo archiválií, mnoho záznamů bylo totiž patrně z opatrnosti zničeno. Náboženská obec Jednoty československé v Benátkách byla státem schválena 1. 11. 1949. Kazatel se stal státním zaměstnancem, byl státem financován. Stát musel být informován o veškerých aktivitách, o nových členech a dalších údajích. Sbor a celé církve opravdu dostali „svěrací“ kazajku. Díky Bohu se tímto těžkým obdobím podařilo projít. Ten tlak z vnějšku jakoby tlačil společenství dohromady. Sbor byl pozorován obyvateli města i jeho představiteli. Vzpomínám si (pš), že po roce 1978 mi předseda Městského národního výboru Jaroslav Král řekl s uznáním, že jsme společenství, které se miluje a vzájemně si pomáhá.

V archivu sboru a v diplomové práci Aleny Smikové jsou uvedeny údaje a příběhy perzekuce a omezování aktivit sboru. Pravdou je, že přes neustálý dozor církevního tajemníka a „místních informátorů“, z nichž jeden bydlel přímo v sousedství sboru, se konala řada aktivit tajně (až utajeně) za zády úřadů, například různé tábory pro mládež, lesní brigády, vyřizování „bratrských pozdravů“ (a tedy ne kázání) od různých hostů ve shromážděních, návštěvy jiných sborů apod. Samozřejmě vždy záleželo na osobní statečnosti kazatele, staršovstev, i na souhře okolností. Ve sboru se také pro vlastní potřebu i pro misi rozdávala pašovaná literatura a různá materiální pomoc z ciziny. To bylo velmi nebezpečné.

Přesto žil sbor v rámci poměrů bohatým životem. Probíhala služba dětem v nedělní škole, mladí lidé se setkávali, společně navštěvovali staré členy, shromáždění ve stanicích, např. v Kochánkách u Štěpánů, známé jsou také pravidelné výlety do Slepče s džbánky ovocné šťávy a buchtami, sbor také organizoval celou řadu zájezdů do blízkých i dalekých míst.

Koncem 70. let došlo k určitému omlazení, a to přistěhováním několika mladých rodin – kazatelovi Černí, Masopustovi, Šrankotovi, Štifterovi, Rubešovi. Několik let se sborem žili manželé Marta a Aleš Drápalovi, členy byli Marie a Pavel Jindrovi a Jana a Ondrej Kušnierikovi. Bratr kazatel Pavel Černý na tuto dobu vzpomíná: *„Bylo to pěkné soužití a sbor potřeboval nové tváře odjinud. V té době se také začaly větší adaptace na sborovém objektu. Byla to výměna oken, přístavba vstupní haly, instalace ústředního topení a mnoho dalších renovací v bytě kazatele i v bytě domovníka. Většina prací se konala brigádnicky. Byly to stovky hodin práce, stovky svačín a stovky rozhovorů. Patrně jsme tehdy k sobě měli blíž a měli jsme více času na osobní kontakty, návštěvy a rozhovory. Mládež se tehdy scházela nejen v modlitebně, ale i po bytech. Rádi jsme jezdili na sborové výlety, chodili na společné vycházky, na dvoře sborového objektu hráli volejbal.“*

Shromáždění se vyznačovala příjemnou rodinnou atmosférou, rodiny se znaly, navštěvovaly, trávil spolu čas. Koncem 70. let započala stavební činnost, která probíhá s menšími přestávkami dodnes.

Po odchodu kazatele Pavla Černého na další místo prožíval sbor období jistého provizória. Moudrý bratr, laik Jan Cvrček sloužil sboru rok, stejně tak br. kazatel ThDr. Alexandr Havránek. Další kazatel Daniel Heczko se svou manželkou Marií se přes krátký čas služby zapsali velmi pěkně do života sboru, Daniel svými propracovanými, krátkými kázáními, svou prací s dětmi a s dorostem. Marie obohacovala společenství klavírními doprovody a pohostinností obou, jejich obětavostí a vždy otevřeným dům, byly příkladné.

Obrazové přílohy: Život sboru v době komunistické totality

Shromáždění z doby totality (60-tá léta)

Shromáždění z doby totality (80-tá léta)

Sborový výlet 1959

Skupina před benátskou modlitebnou (70-tá léta)

Briáda - rekonstrukce modlitebny

Oběd na dvoře

Daniel Heczko s dětmi (Košátky)

Život sboru po změně v roce 1989

Změna v listopadu 1989 měla jistě velký vliv také na život sboru. Kromě vlivu na vlastní život společenství a hledání naší cesty v nových podmínkách jsme si uvědomovali, že se musíme otevřít svému okolí. Už nás nikdo nelimitoval. Naopak v tomto období byl hlad po duchovních věcech, řada lidí měla zájem o bibli, o duchovní literaturu. S br. kazatelem M. Kloubkem se několik členů sboru pravidelně řadu let zúčastňovalo městské akce Prvomájového jarmarku, kde sbor měl stánek s literaturou, kterou si lidé objednávali a kupovali. Byly rozdávány brožurky a traktáty ze starých zásob (dříve k nám propašované). Začala vycházet řada titulů kvalitní duchovní literatury a biblí. V tomto období prošla sborem celá řada lidí, někteří zůstali.

Velmi dobrým počinem byla „Čajovna“, pravidelné páteční setkávání našich mladých obrácených lidí se svými přáteli, spolužáky a jinými zájemci. Při vychutnání kvalitního čaje v příjemném prostředí (nejprve v upravené místnosti vedle sborové kuchyně, později v bývalém domovníckém bytě, dnes „Jako doma“), bylo možno pohovořit neformálně kolem stolů, pravidelně se hrály deskové hry a bývaly i přednášky s diapozitivy, biblické úvahy atd.

Tři kazatelé (M. Kloubek, P. Plchot, P. Dvořáček) pobýli již na sboru delší dobu a mohli tak systematictěji pracovat a seznámit se se všemi členy a rodinami. V tomto období se výrazně rozrostla práce s mládeží, přišla řada nových členů a mládežníků.

Započala práce v nové stanici v Milovicích a také v Mladé Boleslavi.

Obrazové přílohy: Život sboru po změně v roce 1989

Kazatel Pavel Plchot (90-tá léta)

Čajovna ve sboru

Je na místě alespoň krátce zmínit i některé problémy sboru, kterými musel ve své historii procházet.

1) Jako nit se celou historií sboru vine touha a stýskání na nedostatek modliteb. Zvláště společných modliteb.

2) Již v začátcích práce vidíme řadu postav, které sborem prošly a opustily ho. Někteří bylo přímo vyzváni k odchodu z různých závažných kázeňských důvodů – zpronevěra, nevěra, opuštění rodiny, opilství apod., někteří opustili Boha. Mnozí odešli do jiných sborů nebo církví.

3) Stále hrozilo, že menšímu a věkem starému sboru bude vzata systemizace a přijde o svého kazatele a část „samostatnosti“. Toto ohrožení samostatnosti mělo své racionální a pragmatické příčiny. Řada větších stanic se totiž snažila získat statut sboru se systemizovaným kazatelem. Protože bylo nemyslitelné, aby v době „rozvinutého socialismu“ vznikl v rámci církve nový sbor a nové kazatelské místo, byla čas od času Radou církve bratrské vyvíjena snaha převést „systemizaci“ z malého sboru na jiné, větší, perspektivní a rozvíjející se místo.

Sbor byl značně starý, v 50. letech byl průměrný věk člena kolem 60 let. Proto po roce 1968 byla započata jednání o sloučení práce v Benátkách nad Jizerou, Horních Počernicích a Čelákovících do jednoho sboru. Členská schůze tyto snahy v r. 1970 odmítla. Nová vlna „nátlaku“ na benátecký sbor byla vyvinuta v r. 1981, ale členská schůze opět aktivitu rady CB odmítla. Snahy Rady ale nepominuly, po jednání benáteckých přímo s hornopočernickými již nebylo odmítnutí z benátecké strany tak výrazné a ve staršovstvu dokonce převládly hlasy pro spojení. Proč ke spojení nedošlo, nevíme. Ale ještě nebyl konec. Ještě v r. 1985 předseda rady Dr. Jan Urban chtěl tuto záležitost řešit více méně silou.

Z dlouhodobé perspektivy je vidět, že nezdár tohoto protlačovaného řešení není chybou. Všechny sbory - v Horních Počernicích, Čelákovících a v Benátkách nad Jizerou jsou samostatné a životaschopné. Bohu díky.

4) Dalším problémem byly jiné duchovní vlivy.

Někteří z prvních výrazných členů odešli a strhli s sebou i některé další.

Jedním z nich byli darbyisté a jejich učení. Společenství muselo čelit některým snahám přicházejícím z vnějšku, které akcentovaly samostatnost společenství a zbytečnost církevních struktur a kazatelů. v r. 1935 odešla skupina 6 členů kolem Anny a Josefa Duchanových z Kochánků.

Vedení církve bylo z pochopitelných důvodů obezřetné k charizmatickým projevům v církvi. Tímto byli ovlivněni manželé Miroslav a Marie Machační, kteří byli ve spojení s charizmatickým společenstvím v Praze 2 Vinohrady v Myslíkově ulici. V r. 1921 ze společenství s 8 dalšími, odešli, i když se později někteří vrátili zpět, např. sestra Marie Machačková byla přijata znovu 3. 8. 1950.

Naše společenství bylo ve vizitační zprávě z r. 1973 vybídnuto, aby bylo opatrné v používání darů jazyků ve společenství. Sbor byl vyzván, aby přítomnost darů Ducha sv. nebylo důvodem k rozdělení společenství. Zde je třeba říci, že duchovní dary byly ve sboru moudře používány, byly spíše základem velké obětavosti, nasazení a lásky. Určitě nebyly vnímány jako rozdělování sboru a ani ho nerozdělovaly. Modlitby v jazyku probíhaly v soukromí modlitební skupinky a domácností.

5) Ve sboru bylo více žen než mužů. Tato situace přetrvává. Úskalím bylo, že některé ženy měly tendenci se více prosazovat. Br. kazatel F. Ciesar ve své vizitační zprávě z r. 1973 připomíná, že sborová setkání se nemají měnit v klevetění a pomlouvání druhých.

Ekumenické vztahy

Mnoho informací o vztazích s ostatními církvemi v archivu není. Jeden z prvních záznamů je z r. 1965. Je možné, že archivní doklady byly z obavy komunistického pronásledování zničeny.

Dlouhá léta byla shromáždění Českobratrské církve evangelické v naší modlitebně v neděli odpoledne. Shromáždění byla navštěvována také našimi členy. Z Lysé n. Labem dojížděl br. farář Dalibor Molnár s několika dalšími, br. varhaníkem a často manželé Šmídovými. Způsob kázání br. Molnára je nezapomenutelný a jeho hlasité a jasné kázání evangelia bylo obohacením našich setkávání. Několik let po odchodu br. faráře D. Molnára do důchodu tato spolupráce obou našich církví v Benátkách nad Jizerou zanikla.

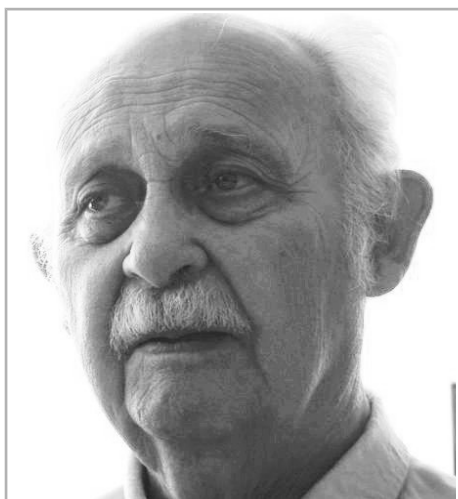
Další možností ekumenických setkání a bohoslužby byly oslavy památky Mistra Jana Husa. Těchto se z Benátek nad Jizerou vedle Církve bratrské zúčastňovala Církev Československá husitská a Českobratrská evangelická z Lysé n. Labem.

Ekumenické modlitební týdny byly v našem sboru zajišťovány spoluprací Církve bratrské, Českobratrské církve evangelické, Církve československé husitské a Jednoty bratrské z Mladé Boleslavi. Poslední roky jsou tyto týdny modliteb zajišťovány pouze církvemi z Benátek n. J.

Jisté otvírání vztahů s Římskokatolickou farností začalo v r. 1975 za br. kazatele Pavla Černého a prakticky trvá dodnes. Sestry a bratři z Římskokatolické církve se účastní již řadu let společných aliančních modlitebních týdnů a na některých večerech tvoří většinu příchozích. Dobré ovoce vzájemné informovanosti a součinnosti přinášely pravidelné měsíční společné snídaně a modlitby všech benáteckých duchovních. Ekuména se přenesla také do osobní roviny, kdy se bratři a sestry setkávají jako sousedé. Není mezi námi nevraživosti ani přezírání, jak to někdy bývalo v minulosti. Vždy nás dojme láska, se kterou se setkáváme na faře Římskokatolické církve a v kapli Církve československé husitské při společných setkáních.

Díky spolupráci církví v Benátkách nad Jizerou je možné pravidelně sloužit v obou našich domovech důchodců.

Obrazové přílohy: **Ekumenické vztahy**

. farář D. Molnár

Společná snídaně a modlitby

Mezinárodní vztahy

Sbor byl ve své historii navštěvován mnoha zahraničními návštěvami. V archivních materiálech jsou doklady o mnohých návštěvách, např. ze Švédska (s kazateli Josefem Štifterem a Jaromírem Samuelem Ondráčkem, kteří překládali ze švédštiny).

Více méně na osobní a rodinné rovině bylo setkávání s Gerhardem Haasem z Heroldu v tehdejší Německé demokratické republice. Vzpomínáme na návštěvu šesti trabantů (?) a osmnácti členné dechové hudby z tamnějšího sboru, která v Benátkách n. J. pobývala 12. 5. – 13. 5. 1990 a koncertovala na Husově náměstí v rámci misijní akce, kterou vedl kazatel M. Kloubek.

Sbor CB navázal přátelské vztahy se anglikánským sborem v Bayston Hillu ve Velké Británii. Zvláště obětavost, nasazení a podpora manželů Mikea a Anny Domoney způsobila, že vztah přerostl do osobních rovin. Přispěly k tomu naše návštěvy v Anglii a několika skupin z Anglie u nás, dokonce i několik členů našeho sboru mělo tu příležitost navštívit Bayston Hill. Některá tehdy navázaná přátelství (s Ásou Willkins, Sarah Willkins, Johnem Farrowem aj.) trvají dodnes.

Mike a Ann Domoney

Ása a Alan Willkins

Sarah Willkins

Medailony „otců zakladatelů“

JAN JARUŠ

Narozen v Předměřicích 7. 12. 1888, jeho otec Josef Jaruš byl obuvníkem a v létě obchodoval s ovocem a zeleninou. Matka Anna, roz. Kučerová z Hrušova byla zemědělská dělnice.

Jan Jaruš navštěvoval základní školu v Předměřicích, a trojtřídní měšťanskou školu v Nových Benátkách. Po ukončení měšťanky její ředitel, Josef Kalista (otec známého historika a Benátského rodáka Zdeňka Kalisty), doporučil otci Josefu Jarušovi, aby se jeho syn nešel učit na truhláře, jak si otec přál, ale aby dále studoval. Nakonec ředitel školy Josef Kalista doporučil mladého Jana Jaruše, aby pracoval v advokátní kanceláři Dr. Katze v Nových Benátkách. Poté J. Jaruš přešel do kanceláře Dr. Zrny, pak do konce roku 1910 pracoval u soudu. Tehdy přešel do kanceláře advokáta

Dr. Müllera v Nových Benátkách. Po vojně se dne 8. 7. 1911 oženil s Boženou, roz. Svobodovou. Zapojil se do práce Sokola, ochotnického divadla a byl dobře známý po celých Benátkách i okolí.

Uvěřil ve 28 letech, kdy ho do shromáždění pozvala paní Anna Pilařová v r. 1916. Členem Pražského sboru v Soukenické ulici se stal 8. 4. 1917, byl přijat kazatelem Aloisem Adlofem. Od té doby byl velmi aktivním služebníkem ve sboru i v církvi (po dvě období byl i členem Rady Jednoty česobratrské). Svědčil o Boží milosti a předával evangelium při takřka všech příležitostech, při jednání s lidmi ve své kanceláři, u nich doma. Přivedl ke Kristu a do sboru řadu lidí. Byl velmi výraznou, někdy je udáváno, že i prudkou osobností. Byl nespornou autoritou se všemi klady i záporů. Byl dlouholetým starším a do konce svého života se aktivně zajímal o život sboru.

Br. Jan Jaruš zemřel 16. 6. 1965 po operaci vředu za žaludkem. Operován byl ve Vysokém Mýtě a odcházel se slovy: „*Pane, buď mi milostiv*“. Jeho přáním bylo, aby byl pohřbíván z modlitebny, k čemuž staršovstvo dalo souhlas pro jeho významnou padesátiletou práci ve sboru a pro sbor.

BENJAMIN VĚK (VERNER)

Benjamin Verner, jak zní jeho rodné příjmení, byl pro své nesmlouvavé češství vězněn gestapem a na státní výzvu občanům v r. 1945 si dal své příjmení počeštit. Však někdy vzpomínal, že je potomkem Jiráskova Věka.

Narodil se 9. 3. 1895, rodem pochází z Balcarova kraje, z Orlických hor. Maminka Anna Chrásková byla původem z Horní Radechové. Tatínek, Václav Verner z Velké Jesenice u Nového Města nad Metují, uvěřil v Kladsku v uhelných dolech a šel ve stopách Balcara. Dědeček, Josef Chráska, byl bratrancem Jana Balcara.

Na podzim 1898 se rodina Vernerova přestěhovala do Českých Budějovic, protože otec tam byl povolán jako kolportér Biblí. V Českých Budějovicích Benjamin vystudoval na zubního technika. Po propuštění z vojenské služby pracoval v Praze v zubní ordinaci MUDr. Josefa Straky. V této době se aktivně účastnil činnosti pražského Křesťanského spolku mladíků v Soukenické ulici 15, dokonce byl i jeho předsedou. Občas jel kázat do stanic pražského sboru. Do Benátek byl poslán 21. 1. 1924 a Janem Jarušem mu byl nabídnut byt s možností, aby si tam zřídil zubní ordinaci. A tak 1. 4. 1924 se stal členem benátské stanice a již 7. 4. 1924 začala fungovat i jeho zubní ordinace. Dne 12. 4. 1925 se oženil s Marií Martou, roz. Markovou.

Benjamin Věk se aktivně zapojoval do sborové činnosti po celý svůj život. Svými vzpomínkami nám často dovedl přiblížit počátky benátského sboru, ale také atmosféru prvních desetiletí církve. Prakticky celý svůj život v Benátkách n. J. byl br. Benjamin Věk členem staršovstva, ve vyšším věku byl již jen čestným členem staršovstva, dlouhá léta pomáhal jako pokladník, sloužil Slovem a byl členem Kostnické jednoty, která podporovala ekumenické vztahy. Zajímavostí je, že byl velkým propagátorem umělého jazyka esperanta. Zemřel v Domově důchodců v Krnsku dne 19. 1. 1987.

Josef VRZÁK

O bratru Vrzákovi máme nejméně informací.

Narodil se dne 15. 12. 1874. Víme o něm jen, že byl městským strážníkem v Nových Benátkách. Zakoupil dům po Mikešových, který je hned vedle stávajícího sboru Církve bratrské v Dražické ulici. Bratra Vrzáka a jeho rodinu vidíme v přední řadě nového sboru, byli důležitou součástí společenství, bratr sloužil slovem, byl členem několika staršovstev, manželka a děti byly zapojeny ve výuce besídky, ve zpěvu. Br. J. Vrzák byl členem skupiny, která vyjednávala osamostatnění sboru, sloužil také jako první správce sborového domu a zahrady. Jeho syn Daniel byl známým pražským fotografem. Josef Vrzák zemřel dne 28. 12. 1958.

JOSEF ROD

Narodil se 1. 2. 1893 v obci Úlehle u Předslavic, okr. Volyně). Uvěřil v Husinci, kde se 1. 10. 1911 vyučil kovářskému řemeslu u br. Holečka. Později pracoval v letech 1912 až 1913 jako pomocný dělník ve Škodových závodech v Plzni a od roku 1913 do 1914 v Düsseldorfu, pak šel do války, kde byl zraněn a pracoval v Maďarsku. V letech 1919 – 1920 byl na vojenské škole v Milovicích. Jako voják docházel na setkání benátského společenství a přiváděl sem i další vojáky z Milovic.

Dne 25. 10. 1919 se oženil s Annou, roz. Pavlíčkovou z Olešné u Rakovníka, která uvěřila v smíchovském sboru Svobodné církve reformované v Praze. Jejich civilnímu sňatku požehnal dne 26. 10. 1919 br. kaz. Alois Adlof. Br. J. Rod po odchodu z vojenské služby se s manželkou nastěhovali k br. Jarušovi a poté bydleli v Kochánkách. Br. J. Jaruš pomohl bratrovi najít zaměstnání v řetězárně na Dražicích. V roce 1925 se Rodovi odstěhovali do Nových Ouholic.

Podle zápisů a v poznámkách br. Jana Jaruše je vidět, že bratr Rod byl velkým misionářem, sloužícím a obětavým bratrem. Byl členem také prvního staršovstva. Zemřel 24. 8. 1944

JAN A MARIE ČANČÍKOVI

V našich vzpomínkách patří nerozlučně k sobě, proto o nich píšeme v jednom medailonu.

Jan Čančík se narodil 8. 7. 1909 v Bezně. Pocházel z prostšího venkovského prostředí. Stal se učitelem v Benátkách nad Jizerou a jeho okolí. Žil spokojeným životem, brzo se oženil a z prvního manželství se narodila dcera Jana. Po krátkém manželství přišel jeho krach. Byla to především tato událost, která ho přivedla ke kříži a k přijetí Boží milosti. Duchovně jej provázel hlavně bratr Jan Jaruš. Z méně známých osob stál po jeho boku kolega učitel Tulák.

Jan Čančík byl přijat za člena sboru 6. 4. 1949 kazatelem Pravdomilem E. Dostálem.

Marie Čančíková (rozená Palátová) se narodila 12. 8. 1920 v Plešicích na Třebíčsku. Také ona vyrostla v prostém venkovském prostředí. Byla učitelka, i když z důvodů víry určitou dobu musela vykonávat jiné zaměstnání - pracovala v městské lidové knihovně.

Marie Čančíková byla členkou brněnského sboru od r. 1942, přijímal ji br. kazatel Josef Andrš. Jan a Marie se seznámili na biblickém kurzu pro pracovníky s dětmi - pro učitele, na Valašsku na Velké Lhotě v roce 1953. Br. kazatel Karel Kolman trochu napomohl jejich sblížení a zřejmě též pastoračně vedl dilema rozvedeného a jeho nastávající: „je biblické se opět oženit?“ Po sňatku dne 30. 1. 1954 bydleli ve sborovém domovníckém bytě a asi v r. 1957 si koupili domek v Kvapilově ulici, ve kterém strávili svůj společný život až do stáří a kde jejich děti, Jan, Marie a Bohdan prožili celé dětství. V závěru života bydleli u své dcery Marušky provd. Jindrové v Horní Krupé. Zde jsou pochováni na místním hřbitově. Bratr Jan Čančík zemřel 19. 6. 1993 a sestra Marie Čančíková dne 10. 2. 1999.

Br. Jan Čančík byl před válkou „vzdělavatelem“ sokolské obce. Měl rád přírodu, turistiku. Celý život jezdil na kole až do 83 let, kdy ho skolila osudná chřipka a následoval neléčený zápal plic a následné astma. Děti Jan a Marie vzpomínají: *„Tatínek měl mimořádný smysl pro důslednost a spravedlnost. Maminku si pamatujeme jako ženu, která se všemi smysly dokázala kochat přírodou, skrze kterou k ní též promlouvala Boží dobrota a láska. Měla dar služby a povzbuzování. Byla citlivá pro vnitřní potřeby druhých a byla přirozenou autoritou jak pro mladá děvčata, která se potřebovala poradit ohledně partnerských vztahů, tak i praktickou pomocnicí pro staré lidi v sousedství i ve sboru. Oba rodiče důsledně dbali na pravidelné návštěvy potřebných lidí ve sboru i mimo sbor.“*

V benáteckém sboru oba manželé pracovali jako učitelé nedělní školy – besídky, bratr Čančík sloužil slovem a oba byli věrnými účastníky sborových setkání a brigád.

Bratr organizoval též několik turistických akcí pro dorost, pořádal každoročně velmi pečlivě připravené sborové zájezdy. Jejich cílem byla návštěva jiných sborových společenství a v neposlední řadě poznávání krás a pamětihodností naší vlasti.

Za zmínku stojí i fakt, že br. Čančík doma provozoval „samizdatové vydavatelství“. Za svůj život totiž přepsal na psacím stroji a namnožil tisíce stran křesťanské literatury, jejíž originály přicházely ze zahraničí a která u nás za totality nemohla vycházet. Syn Jan vzpomíná, že měl dost dobrý přehled o různých distribučních skrýších v jejich domě, na seníku apod.

Sestra Marie Čančíková za svůj život složila řadu básní a textů k písním, pro děti rýmované vánoční příběhy a každá její gratulace byla zřymovaná. Její pohostinnost a koláče jsou nezapomenutelné.

V sedmdesátých letech, kdy Rada CB přišla s návrhem sloučit náš sbor se stanicí žižkovského sboru v Horních Počernicích, oba manželé velmi zásadně hájili zachování samostatnosti benáteckého sboru.

Touha po duchovním probuzení u nich přerostla v nadšení pro charismatické hnutí a víceméně společně vedli letniční skupinku uvnitř benáteckého sboru.

Jan s Marií končí své vzpomínání na rodiče osobním svědectvím: *„Možná nejvýznamnější charakteristikou obou rodičů a snad nejpodstatnější součástí jejich života, bylo důsledné a pravidelné studium Písma, systematické modlitební nasazení za probuzení benáteckého sboru a přímlyvy za potřebné. Osobně jsme přesvědčeni, že velká část požehnání a jistého probuzení, které benátecký sbor zažívá, je ovoce modliteb našich rodičů.“*

Svatební motto Jana a Marie Čančíkových bylo: „Kristus život náš“

Obrazové přílohy: Medailony „otců zakladatelů“

Jan Jaruš

Benjamin Věk (Verner)

Josef Vrzák

Jan a Marie Čančíkovi

Složení staršovstev v jednotlivých funkčních obdobích (jen heslovitě)

Staršovstvo se scházelo u Jarušů, v ordinaci br. Věka, ve sboru, v kanceláři

První staršovstvo: od 4. 5. 1921 staršovstvo každou středu Jaruš, Rod, Vrzák

Další (po 1924) bylo ve složení: Jaruš, Vrzák, Věk.

První zachovaný záznam ze setkání staršovstva je z r. 1922. Z těžce čitelného materiálu lze rozluštit, že kazatel A. Adlof vysluhoval 15. 10. 1922 svatou večeří Páně, že členská schůze se konala 31. 12. 1922.

Podle dostupných zdrojů byli členové staršovstva (kazatel vždy jako předseda):

1928: V. Svoboda, Č. Dolejší, J. Jaruš, B. Verner

1932: P. E. Dostál, J. Jaruš, B. Verner (Věk), J. Vrzák

1933: P. E. Dostál, Č. Dolejší, J. Jaruš, B. Verner (Věk), J. Vrzák

1948: P. E. Dostál, J. Čančík, J. Jaruš, J. Vrzák, B. Věk, J. Vrzák, L. Živný,

1952: P. E. Dostál, R. Bedrník, J. Čančík, J. Jaruš, R. Kolář, B. Věk, J. Vrzák,

1956: P. E. Dostál, B. Věk, J. Čančík, K. Horák, J. Jaruš, A. Karel, R. Kolář,

1960: P. E. Dostál, J. Čančík, V. Dostál, A. Karel, J. Novák, B. Věk,

1965: L. Fazekaš, J. Čančík, V. Dostál, A. Karel, B. Věk,

1969: L. Rejchrt, J. Čančík, V. Dostál, B. Věk, L. Živný,

1970: L. Rejchrt, J. Čančík, V. Dostál, W. Hübscht, J. Kašper, B. Věk,

1971: J. Komrská, J. Čančík, V. Dostál, W. Hübscht, J. Lizálek, B. Věk

1976: P. Černý, J. Čančík, W. Hübscht, A. Karel, J. Lizálek, B. Věk,

1977: P. Černý, B. Věk (čestný předseda), J. Čančík, W. Hübscht, D. Masopust, M. Rubeš

1980: P. Černý, J. Čančík, W. Hübscht, A. Karel, D. Masopust, M. Rubeš, F. Smik, P. Štifter,

1983: J. Čančík st., W. Hübscht, A. Karel, D. Masopust, P. Štifter, F. Smik-náhr, J. Lizálek- náhr.

1984: A. Havránek, J. Čančík, W. Hübscht, A. Karel, D. Masopust, P. Štifter

1986: D. Heczko, J. Čančík ml., A. Karel, F. Smik, F. Šimorda, P. Štifter, M. Živná

1989: M. Kloubek, A. Karel, D. Masopust, F. Smik, F. Šimorda, P. Štifter, M. Živná

1994: M. Kloubek, D. Masopust, F. Smik, F. Šimorda, P. Štifter, M. Živná

1995: P. Plchot, D. Masopust, S. Olsen, V. Panc, P. Štifter, F. Smik náhr., F. Šimorda náhr.

1999: P. Plchot, D. Masopust, V. Plán, D. Smik, P. Štifter, V. Panc náhr., F. Šimorda náhr.

2002: P. Plchot, D. Masopust, V. Palán, D. Smik, P. Štifter, V. Panc náhr., F. Šimorda náhr.

2004: P. Dvořáček, D. Masopust, V. Palán, D. Smik, F. Šimorda, P. Štifter,

2007: P. Dvořáček, V. Hovorka, M. Míslar, V. Palán, V. Panc, P. Štifter, D. Smik náhr.

2011: P. Dvořáček, V. Hovorka, V. Palán, J. Serbus, D. Smik, P. Štifter

2011: S. Stebel, V. Hovorka, V. Palán, J. Serbus, D. Smik, P. Štifter

2015: bez kazatele, V. Hovorka, M. Míslar, A. Novozámský, V. Palán, D. Smik, P. Štifter

2016: Miloš Hejzlar, V. Hovorka, M. Míslar, A. Novozámský, V. Palán, D. Smik, P. Štifter

Obrazové přílohy: Složení staršovstev

Služba domovnícká

Velmi důležitou službou ve sboru byla a je služba správce, který se stará o topení, údržbu, stav a čistotu všech domovních prostor a velké zahrady. Br. Jan Jaruš ve svých vzpomínkách vyjmenovává jako prvního domovníka br. J. Vrzáka, potom Stárkovy, sestru Kočovou a Kašperovou, dle jiných údajů byli našimi správci také:

Smetanovi – do 28. 2. 1927

s. Kočová – 1938 - 1944

Kašperovi 1944 - 1947

Jirkovi 1947 - 1952

Jirkovi a Vlastimil Dostál – 1952 - 1961

Fazekašovi – 1962 - 1968

Vlastimil a Lydie Dostálovi 1968 - 1973

Daniel a Mária Masopustovi 1976 – 1988

Míla a Eva Kloubkovi 1988 - 1994

Pavla a Martin Vaškovi 1999 – 2007

Alice a Jaroslav Sedláčkovi – 2007 - 2009

Daniel a Mária Masopustovi 2010 – dosud

V některých obdobích se o péči, úklid a topení střídaly rodiny (ještě nebyl plynový kotel, topilo se uhlím a tak v zimě bylo nutno ve velkém sále zatopit ve 4 hodin ráno a navíc kamna během rána několikrát zkontrolovat!).

Celý sbor se zapojuje do velkých úklidů a do mytí oken jednou za rok, dle potřeby provádí svépomocí větší údržbu a opravy v objektu a na zahradě.

Zpívání a hudba ve sboru

V celé dosavadní historii můžeme vidět, že zpěv a hudba je důležitou součástí našich setkání a také misijní činnosti sboru. Pěvecký sbor byl činný ještě před založením samostatného sboru. V archivu se zachovala řada pozvánek na sborové akce s podrobným programem, např. z programu silvestrovského shromáždění, které se konalo 31. 12. 1931 a který měl celkem 33 bodů, je zajímavý hudební příspěvek „šmytcového kvarteta“. Bratr Karel Horák při tomto shromáždění hrál sólo na harmonium.

V programu Hodů lásky konaných 28. 9. 1934 řídil br. K. Horák zpěv dětí, zpíval i pěvecký sbor.

Při slavnosti na ukončení roku 1935, která měla 44 bodů a končila o půl jedné ráno, bylo slyšet kromě řady básní (E. Klinerová, V. Dvořáková, Růž. Horáková, V. Kopecká), proslovů (Ota Jaruš, Mil. Jarušová, V. Vrzáková, V. Štěpán, Anna Dostálová, M. Dvořáková, J. Vrzák) také dvojzpěvy a duo houslí a citery (K. Horák a M. Dvořáková – pozdější manželé Horákoví).

Pěvecký sbor, který řídil do r. 1974 dirigent br. Karel Horák, tvořilo, v letech 1958 až 1970 11 – 18 členů. Sbor sloužil zpěvem o nedělích, svátcích, při přednáškách, návštěvách (kazatelů aj.), pohřbech, narozeninách, instalacích kazatelů, zájezdech a sborových dnech. Z fotografií, ze vzpomínek a vyprávění byla služba pěveckého sboru kvalitní, velmi dobře přijímaná, bylo tam přátelské a veselé ovzduší. Zpěváci byli nazýváni „benáteckými slavíky“.

Po Karlovi Horákoví převzala vedení pěveckého sboru sestra Hana Černá, profesionální houslistka. Omlazený a rozšířený pěvecký sbor pokračoval v dobré tradici a byl určitě obohacením a inspirací. V roce 1982 se ujal řízení pěveckého sboru Daniel Masopust. Pěvecký sbor prožíval generační výměnu a sloužil zpěvem přibližně do r. 1990.

Přehled dirigentů pěveckého sboru z dohledatelných záznamů či vzpomínek pamětníků:

Zdeněk Lehovec – po r. 1917 (3 soprány, 1 alt, 1 tenor, 2 basy)

Vlasta Vrzáková

Ľudovít Fazekaš – krátkou dobu během jeho služby v benátském sboru.

Karel Horák	do r. 1974	11 – 18 členů
Hana Černá	1975 – 1980	(9 sopránů, 4 alty, 5 tenorů, 5 basů)
Daniel Masopust	1982 – 1990	(9 sopránů, 4 až 6 altů, 3 tenory, 3 až 4 basy)

Po roce 1975 Jan, Marie a Bohdan Čančíkovi byli vůdčími postavami velmi dobré hudební skupiny, která ještě s Danielou Lízálkovou, Martou a Ladislavem Živných, Lubošem Hübschtem obohacovala prakticky každou bohoslužbu. Skupina zpívala i vlastní písničky.

Vedle služby pěveckého sboru a hudebních skupin se při každém setkání společenství zpívá i společně za doprovodu dřívě harmonia, elektronických varhan a klavíru. Dlouhé roky byly používány jen křesťanské kancionály, postupně byly do programu bohoslužeb zařazovány i písničky z mládežnických zpěvníků, malé děti měly své písně, které také ve společenství a při různých slavnostech zpívaly.

Od vzniku hudební skupiny Caritas v r. 1993 je pravidelně v programu bohoslužeb „blok“ 4 až 10 písní.

Zakládajícími členy Caritas jsou David Smik (zpěv, kytara, klávesy, otec zakladatel a hybatel), Daniel Masopust (violoncello), Pavel Štifter (zpěv, kytara, rytmické nástroje), Stephen Olsen (trubka, saxofon), Miriam Masopustová (klavír, klávesy), Věra Štifterová (zpěv, flétna), Michaela Masopustová (zpěv, flétna). Později se k nim, v průběhu více než 23 let činnosti skupiny, „na střídačku“ připojila Petra Štifterová, Alena Smiková, Kateřina Kučerová, Jiří Kuba, Anna Štifterová, Radka, Břetislav a Matěj Kotrbovi, Eliška Palánová, Jindra a Věra Steblová a další uvedení níže.

Složení skupiny se během času proměňovalo, rozšiřovalo, až dospělo ke střídání dvou až čtyř formací, které se v pravidelné službě vedení chval střídají. Postupně byly do nástrojových doprovodů zařazovány bicí nástroje, klarinet, housle a basová kytara. V současnosti se zpívají většinou převzaté skladby, u zahraničních s vlastními překlady a úpravami. Příchodem nových členů (Kateřina Hovorková, Petra Pakostová, Eva a Adam Novozámští, Ondřej Toužimský, Magdaléna a Marie Palánovi, Anežka Kubová, Sára Trnková, Adéla Křenová, Václav Kučera) se služba Caritas ve sboru obohatila a omladila.

S prvním zvučením vypomáhal František Šimorda prostřední. Dlouhodobým zvukařem byl pak Martin Vašek, posléze Sergiu Támas, Jindra Kuba, František Šimorda nejmladší a Bára Palánová. Dnes zvučí David Bažant, Martin Pakosta a Marie Palánová.

Texty písní jsou promítány na plátno spouštěné před čelní stěnou modlitebny.

Vděčně bylo přijímáno společné vedení chval s Mladoboleslavskými při společných shromážděních v kulturním sále Záložna v Benátkách n.J.

První mimosborové vystoupení Caritas bylo 13.6.1993 ve sboru CB v Táboře. Od července roku 1993 se ve sboru při Svaté večeři Páně zpívá píseň „Spoj nás v jedno, Pane“. Tehdy zde byl na návštěvě americký presbyteriánský kazatel Carl D. Anderson s manželkou Julií a dcerou Kathy. Zpěv doprovázela skupina Caritas.

Od svého založení hraje Caritas ve sboru, až na výjimky, každou neděli. V průběhu roku pořádá veřejností oblíbené a navštěvované Adventní zpívání koled, které započalo v r. 1994. Součástí tohoto programu je nejen hudba, ale i čtení vánoční zvěsti z Bible a krátké kázání.

Další akcí, kterou Caritas pořádá jsou Adorace – zpěvy, čtení z Bible a modlitby při samostatném setkání ve sboru. S vánočním programem Caritas navštěvovala domovy důchodců, psychiatrickou léčebnu v Kosmonosích, hrála a zpívala v domově pro postižené děti v Lipníku.

Caritas sloužila a slouží také na dalších akcích mimo sbor. Hrála na slavnosti založení Tyrannus

Hall v Praze v r. 1994, sloužila při sborových výletech do Klatov, Mostu, Litvínova, Písku, Horních Počernic a Prahy – Dejvic. Výjimečná byla účast a služba v Bayston Hillu ve Velké Británii (1996), kde se zpívalo anglicky. Caritas sloužila také na velkých setkáních mládeže v Čelákovících a Příhořívě v Praze (2003). Zúčastnila se také studentských bohoslužeb v CB Soukenická a evangelizační akce Blue Moon Café v Praze (1997).

Caritas dále hrála na mnoha dalších akcích mimo Sbor, z nichž vzpomeňme např. koncert pro město v benátecké Zálodně v roce 2005, Advent v keramické dílně U Matouše v Benátkách nad Jizerou, setkání křesťanských hudebních skupin v Kutné Hoře, Advent na benáteckém zámku, svatba ve Frýdlantu a adventní zpívání koled v kostele v Krnsku.

Caritas nahrála dvě CD, první „Kde je dobrota“ v říjnu 1996 v Klatovech a druhé „S pokorou“ v r. 1999 v nahrávacím studiu Marka Štífera v Praze.

Obrazové přílohy: Zpívání a hudba ve sboru

Hudební skupinka (70-tá léta)

Hudební skupinka s Hanou Černou

Dětská hudební skupinka (90-tá léta)

Dětská hudební skupinka (2015)

Hudební skupinka s Danielem Masopustem 1

Hudební skupinka s Danielem Masopustem 2

Pěvecký sbor s br. Horákem

Rozloučení s br. Horákem

Caritas (90-tá léta)

Caritas hraje v pečovatelském domě

Sborové zájezdy

Další tradiční a velmi kladně přijímanou aktivitou bylo pořádání sborových zájezdů. Byly příležitostí k setkání s místními navštívenými sbory, součástí bylo i poznávání měst, památek, přírody. Vzpomíná se, jak většinou br. Jan Čančík pečlivě připravil program cesty a účastníci byli detailně a zajímavě informováni o navštívených místech. Sborov

é zájezdy navíc utužovaly vztahy ve sborovém společenství a byly příležitostí ke službě druhým slovem, recitací, písněmi. Navíc v době totality byly možností, jak se vzdálit dohledu a určitě byly povzbuzením jak účastníků, tak i navštívených. Z archivu je možno zjistit, že v letech 1958 – 1970 se konaly prakticky každý rok, poté s dvouletou přestávkou a poslední údaj je z r. 2010.

Sbor procestoval celé Čechy, nejvzdálenější byl třídenní výlet do Českého Těšína v r. 1987.

Kazatelé sboru

1. VÁCLAV SVOBODA (1926-1928)

Václav Svoboda se narodil v r. 1899. Svou vojenskou službu vykonával v Milovicích. V r. 1917 uvěřil při svědectví Jana Jaruše v Benátkách, sestra Marie Grojerová mu poslala na frontu bibli. Později studoval na St. Chrischoně ve Švýcarsku (1920 - 1923). Dále pokračoval studiem ve Skotsku na Bible Training Institut (1924 - 1925). Během své kazatelské činnosti byl aktivním pracovníkem svazu Křesťanských spolků mládeže a organizačním pracovníkem v Biblické práci v Kutné Hoře a v nakladatelství Jednoty českobratrské v Praze.

V. Svoboda byl prvním kazatelem sboru v Benátkách, byl řádně zvolen 26. 9. 1926. Benátecký sbor byl v té době schopen samostatného chodu, což se týkalo také financování kazatele. V Pamětní knize sboru Jednoty českobratrské v Nových Benátkách je zachován zápis V. Svobody, ve kterém vlastnoručně popisuje svou kazatelskou službu s ohledem na priority, které si sám stanovil.

„Sbor novobenátecký je výmluvným svědkem Boží lásky, prozířetelnosti a věrnosti. Pokládám za svou povinnost, abych poukázal alespoň stručně na počátky a rozmach práce tohoto sboru od doby jeho osamostatnění.

Byl zvolen dne 20. května 1926 na kazatele sboru, přestěhoval jsem se do Nových Benátek v polovině srpna téhož roku, abych se o své dovolené seznámil blíže s místními poměry. Za pomoci Nejvyššího jsem se snažil provádět určitý plán, který bych mohl vyjádřit slovy: upevnění, výchova, rozšíření.“

Václav Svoboda odešel z benáteckého sboru na podzim r. 1928. Byl zvolen sborem brněnským. Postupně působil ve sborech: Brno, Bratislava, Litomyšl do r. 1946. Poté mu byla odebrána možnost působit jako kazatel kvůli rozvodu. Proto začal pracovat jako středoškolský profesor angličtiny a němčiny. Byl členem pražského sboru a po krátké nemoci zemřel 15. 2. 1981.

2. PRAVDOMIL ENOCH DOSTÁL (1929-1960)

Pravdomil Enoch Dostál se narodil na Moravě 18. 3. 1904 v rodině kazatele Františka Dostála. V pátém roce života se přestěhovali do Delmenhorstu u Brém, kde působil jeho otec jako kazatel sboru Svobodné reformované církve. Po skočení biblické školy odešel dále studovat teologii do St. Chrischony ve Švýcarsku (1924 - 1928).

Po návratu do vlasti určitý čas pomáhal ve sborech Jednoty českobratrské na Žižkově a v Plzni. Svou kazatelskou činnost v Benátkách n. J. započal 1. 7. 1929, oženil se 7. 8. 1932 s Annou Rydvalovou ze Mšena, za kazatele sboru byl ordinován 19. 2. 1933.

P. E. Dostál z počátku působil pod administrací kazatele F. Urbánka. Ordinační shromáždění řídil kazatel F. Zdychynec a kázal kazatel J. A. Porter. Byla to veliká a radostná událost pro benátecký sbor.

V té době bylo sborové ovzduší a vztahy pokojné. Spolupráce mezi kazatelem, staršovstvem a členy sboru byla bezkonfliktní. Benátecký sbor neměl tradici a tak můžeme kazatele Dostála pokládat za vlastního budovatele sboru, jak po stránce duchovní, tak i organizační s příkladnou věrností a odpovědností. Přibližně 110 členů prošlo seznamem členů od r. 1929 do r. 1950.

V archivních dokumentech byly nalezeny zcela výjimečné knihy, které referují o pečlivých pastoračních návštěvách. Jedná se o Knihy návštěv, jež kazatel Dostál pravidelně, horlivě a pečlivě konal. Nalezeny byly knihy z let 1931 - 1937, ze kterých je patrné, jak často navštěvoval jednotlivé členy a kolik návštěv týdně absolvoval. Pro zajímavost jsou uvedena čísla vystihující množství návštěv: R. 1931 navštěvoval průměrně 3-5 lidí denně včetně soboty, v r. 1932 průměr návštěv dosáhl počtu 7. V r. 1932 vykonal 1621 návštěv. Za r. 1933 dosáhl počet návštěv 883, v r. 1934 také 883, v r. 1935 – 887 a v r. 1936 jich vykonal 761.

P. E. Dostál byl vyzván Radou Jednoty československé, zda by mohl vypomoci administrátorstvím ve sboru v Liberci. Administrátorem byl v 50. letech. Mezi další jeho činnosti patřila výuka náboženství. Dostal povolení od KNV vyučovat náboženství ve škole v Benátkách 1x za 14 dní 1 hodinu s maximálním počtem 8 dětí na hodinu. Bratr kazatel Dostál byl činný i literárně a dlouhá léta byl vedoucím redaktorem časopisu „Naše vítězství“.

P. E. Dostál velmi energickým a schopným člověkem. Pro benátecký sbor se stal „otcem“ společenství. Setrval v Benátkách 31 let, což se doposud nezopakovalo. Benátecký sbor mu přirostl k srdci a především on sám zůstal v srdcích těch, kteří jej zažili osobně.

Zemřel odešel brzy a nečekaně. O závěru života P. E. Dostála napsal jeho přítel Benjamin Věk. 3. 5. 1960 vzpomíná: „1. 5. 1960 P.E.Dostál sloužil nedělní kázání. Dopolední kázání se nesmělo konat, odpoledne sloužil kázáním a Svatou Večeří Páně. V pondělí 2. 5. 1960 navštívil několik členů sboru a večer se stavil v naší rodině. Živě se zajímal o práci evangelia, četli jsme německé pojednání o evangeliu Janově a požádal jsem o některé vysvětlení jazykových výrazů a v lásce se rozešli po společné modlitbě. V úterý 3. 5. 1960 jsem od sedmi hodin pracoval ve středisku. Ještě jsem jej uviděl v autobuse – jel do Mladé Boleslavi navštívit některé nemocné. Za chvíli přišel bratr Horák se sdělením, že cestou do Mladé Boleslavi u Čapků (zastávka autobusu v Dražické ulici blízko sborové budovy) byl P. E. Dostál odvolán na věčnost. Už jsem jen zastihl jeho tělo na pohovce v kuchyni jeho bytu nežli byl uložen do rakve. Těžko vylíčit chvíli bolesti. Pán Bůh mu již určil míru dnů a povolal jej do své slávy. Pro všechny pozůstalé bolest, ale u všech věřících v Pána Ježíše Krista ujištění, že je v nebeském domově – následujme jeho víry. Samému Bohu buď sláva!“

Samuel Verner napsal o P. E. Dostálovi: „Celou bytostí svědčil o svém jméně, lásce k pravdě a chození s Bohem. Byl tvrdší řezby, hlasu průbojného a široce znějícího, v kázání střídmý a úsporný, v práci a styku věcný, s jakousi strohou prostotou, ale v srdci, v duchu a pravdě byl též františkánské něhy jako jeho otec, duchovního zájmu o všechny lidi, ba o celý svět. Zvláště však měl dar smělé upřímnosti, pro který byl stejně milován jako obáván, o konferencích i při návštěvách. U něho bylo třeba vždy mít na zřeteli: široký hlas a jemně pronikavý cit, drsné promluvení a srdečná něha. Je nezapomenutelný všem, kdo jej znali.“

Po náhlé smrti P. E. Dostála v r. 1960, okamžitě začalo hledání nového kazatele. Všichni Radou Jednoty československé vyzvaní kandidáti odmítli. Dokonce se uvažovalo, že by benátečtí mohli požádat o státní souhlas pro JUDr. Vladimíra Fajfra, který zastával dosavadní funkci revisora Jednoty československé, ale k tomu nedošlo.

Mezitím přišlo vyrozumění od Ondreje Prištiaka, který ještě studoval na fakultě. Byl pro něj domluven zvláštní studijní program, a tak mohl nastoupit na sbor v Benátkách.

3. ONDREJ PRIŠTIAK (1960-1962)

Ondrej Prištiak se narodil v Nyíregyháze v Maďarsku 5. 4. 1931. Vyrůstal ve věřící rodině. V 10 letech mu zemřela maminka, tak prožívali s rodinou náročné období a později se přestěhovali na Slovensko. Ondrej Prištiak by absolventem Komenského bohoslovecké fakulty v Praze (1958 - 1962).

Jako kazatel působil nejprve 2 roky v Benátkách, potom 26 let v sboru levickém a poté 4 roky ve sboru v Prešově. Tam také ukončil svou kazatelskou službu.

V Benátkách působil v období 1. 7. 1960 - 30. 6. 1962. V archivních záznamech nebyly nalezeny v podstatě žádné informace o jeho kazatelském působení.

V červnu 1962 došlo k výměně kazatelů mezi levickým a benáteckým. Do Levic na Slovensku odešel O. Prištiak a Ludovít Fazekaš přišel z Levic do Benátek n. J.

Bratr Ondrej Prištiak zemřel 2. 10. 2003

4. LUDOVÍT FAZEKAŠ (1962-1968)

Ludovít Fazekaš se narodil 24. 2. 1929 v Hrašovíku u Košic. Po absolvování bohosloveckého studia na Slovenské evangelické fakultě teologické (1948 - 1951) byl přijat do služby v církvi. Nejprve působil jako diakon v Prešově, později jako kazatel v Levicích. Ordinace současně s instalací proběhla 15. 9. 1957. Stal se čtvrtým kazatelem, který působil ve Sboru Jednoty českobratrské v Benátkách nad Jizerou v období 1. 7. 1962 - 30. 11. 1968. V r. 1967 Ludovít Fazekaš žádal Radu Jednoty českobratrské, a také Československý státní úřad pro věci církevní, aby mohl studovat ve Švýcarsku v Zürichu na teologické fakultě alespoň 1 semestr. Oba orgány se po delší době vyjádřily souhlasně a byl navržen termín jeho odjezdu na studia, na jaro 1968. Počítalo se, že kazatele bude zastupovat kazatel Ladislav Mikulecký z Prahy. V souvislosti s touto situací, žádal benátecký sbor Okresní národní výbor v Mladé Boleslavi o povolení pomocného laického kazatele Vlastimila Dostála.

Těsně po Velikonocích r. 1968 odjel kazatel L. Fazekaš služebně do Zürichu, kam mu byl povolen pobyt na 180 dní. Kazatel J. S. Ondráček z Kladna byl pověřen administrátorstvím benáteckého sboru po čas nepřítomnosti kazatele.

Benátečtí prožívali obavy, zda se kazatel L. Fazekaš bude chtít vrátit po ukončení studijního pobytu do Benátek. L. Fazekaš však osobními dopisy ujišťoval, že nemá svou službu v Benátkách za provizorium, že v Benátkách slouží rád a nepočítá s odchodem. Benjamin Věk se tedy osobně setkal s tehdejšíím předsedou Rady Jednoty českobratrské br. kazatelem B. Benešem a sdělil mu obavy ze ztráty kazatele L. Fazekaše. Jeho odpověď byla znepokojivá: „*S kazatelem L. Fazekašem v budoucnu počítají v Bratislavě, ale nespěchají.*“

Obavy z odchodu kazatele se pomalu naplnily. L. Fazekaš dopisem z Zürichu žádal benátecký sbor, aby jej uvolnil pro Levice. Staršovstvo dospělo k poznání, že L. Fazekaš vidí své místo na Slovensku. I když nechtělo přijít o kazatele, nakonec k odchodu svolilo.

Bratr L. Fazekaš žije se svou manželkou Perlou v Levicích.

Benátečtí chtěli, aby Benjamin Věk přijal kandidaturu na místo benáteckého kazatele po odchodu L. Fazekaše. Situace v ČSSR ale byla v té době nepokojná v souvislosti s příchodem cizích armád v r. 1968. Proto se ani neuskutečnilo jednání ohledně kandidatury B. Věka. Podle návrhu Rady Jednoty českobratrské se do Benátek přijel podívat kazatel Ludvík Rejchrt a poté se stal kazatelem v Benátkách n. J.

5. LUDVÍK REJCHRT (1969-1971)

Ludvík Rejchrt se narodil ve Velichovkách u Náchoda r. 1910. Vystudoval Evangelickou bohosloveckou fakultu v Praze (1930 - 1933), seminář v Marburku (1933 - 1934). Nejprve působil jako kazatel v Praze na Žižkově, dále na Podkarpatské Rusi, Prešově, České Třebové, Ostravě, Trhovém Štěpánově, České Skalici a jeho posledním sborem byly Benátky.

V Benátkách působil v období 1. 4. 1969 - 30. 8. 1970. Instalační shromáždění se konalo 27. 4. 1969 za vedení kazatele J. S. Ondráčka. Účastnili se ho i členové jiných protestantských církví.

Po svém krátkém působení odešel kazatel L. Rejchrt v srpnu 1970 do důchodu.

Rada Jednoty českobratrské přišla s možností řešící nejen přítomnost kazatele na sboru, ale také problematiku udržení finančního mzdového fondu pro kazatele. Sboru v Benátkách hrozila ztráta systemizace, pokud by se nenašel kazatel do konce r. 1970. Nástupem do důchodu ukončil kazatel L. Rejchrt pracovní poměr a nastoupil na brigádu, což bylo podle zákona možné po dobu 120 dnů. L. Rejchrt tedy zůstal sloužit i nadále ve sboru v Benátkách až do 15. 1. 1971, a tím pomohl benáteckému sboru, že si zachoval systemizaci a měl více času na hledání nového nástupce. Situace však nebyla tak snadná, neboť okresní církevní tajemník oznámil L. Rejchrtovi, že sice může brigádně sloužit, ale že stát mu tuto práci platit nebude (i když ve všech ostatních povoláních

tato práce proplácena byla). Finanční podporu získával za období brigády od členů benátského společenství.

O těžké situaci v benátském sboru vypovídá zápis z konference: *„Pokračuje zemdlování některých jednotlivců i rodin a přízpůsobování se světu. Ztrácí se opravdovost. Nejednotnost a rozdvajování mezi údy sboru, které se projevily v létě, byly však modlitebně překonány. Poklesla i obětavost sboru, modlitební život je ochablý. Krize souvisí s odchodem služebníka. Přesto se v Benátkách nevzdávají. Staršovstvo obětavě zastupuje kazatele, schází se mládež a dorost, věrní se modlí za nového služebníka a obživení sboru.“*

6. JAN KOMRSKA (1971-1974)

Jan Komrska se narodil v Písku r. 1917. Po studiích na vojenské akademii v Hranicích se stal důstojníkem československé armády, od r. 1937 přednášel na Vojenské akademii matematiku. Po vojenské službě přijal kazatelské místo v Církvi bratrské v Bratislavě. V Bratislavě jej nechtěli dlouho postrádat, tak se dohodlo, že v Benátkách bude jen na „půjčení“.

Působil v benátském sboru v období 1. 8. 1971 - 30. 9. 1974. Ještě před instalací byl administrátorem sboru ustanoven kazatel J. S. Ondráček. Instalace se konala 12. 9. 1971. Tuto slavnost vedl tajemník Rady Církve bratrské kazatel Karel Sita. Mezi posluchači bylo mnoho hostů a zástupců jiných církví. Za Římskokatolickou církev se účastnil děkan B. Āupa, farář Českobratrské církve evangelické A. Kocáb a kazatel Jednoty bratrské z Mladé Boleslavi J. Halama. Ordinace proběhla dne 10. 9. 1972.

Po nedlouhém působení ve sboru Církve bratrské v Benátkách n. J. informoval J. Komrska staršovstvo, že byl povolán na schůzi Rady Církve bratrské za účelem odchodu na sbor v Hradci Králové. Na jeho místo byl navržen Pavel Černý.

Kazatel Jan Komrska zemřel 2. 12. 1982.

7. PAVEL ČERNÝ (1974-1982)

Pavel Černý se narodil ve Vysokém Mýtě 21. 5. 1949. Pochází z křesťanské rodiny. Původně studoval přírodní vědy, ale v r. 1969 přestoupil na Komenského evangelickou fakultu v Praze (1969 - 1974). Po ukončení studia začal působit jako kazatel nejprve v Benátkách. Pokračoval studiem na All Nations Christian College ve Velké Británii a později vystudoval Husitskou teologickou fakultu v Praze.

V tomto období prožívalo benátské společenství obavy, zda konečně naleznou kazatele, který bude působit delší dobu. P. Černý si svým lidským přístupem získal, i přes napjaté ovzduší ve sboru, velmi brzy přízeň členů sboru. V benátském sboru působil za dočasné administrace kazatele A. Havránka v období 1. 11. 1974 - 31. 8. 1982. P. Černý byl ordinován 14. 11. 1976 a téhož roku proběhla i jeho instalace.

24. 7. 1980 odcestoval kazatel P. Černý studijně na rok do Londýna. Rada CB obstarala pomoc pro kazatelskou službu v období, než mohl opět nastoupit. Od října 1980 vypomohl, po návratu z vojenské služby, tehdy ještě neordinovaný člen brněnského sboru - kazatel Miroslav Palát. Ten svou službu v Benátkách ukončil 31. 7. 1981. Kazatel Pavel Černý s rodinou odešel od 1. 9. 1982 do sboru v Kutné Hoře. Odtud v r. 1988 odešel do pražského sboru v Soukenické ulici.

V roce 1993 byl zvolen předsedou Rady církve bratrské, vyučoval praktickou teologii na Evangelikálním teologickém semináři v Praze a sám v roce 2004 dokončil doktorandské studium. V letech 2001 – 2005 byl místopředsedou a od 2005 – 2009 předsedou Ekumenické rady církví.

V současné době je Pavel Černý na odpočinku, ale zůstává učitelem praktické teologie a misiologie na Evangelikálním teologickém semináři v Praze. Je ženatý, má 3 děti.

Pavel Černý vzpomíná na sbor v Benátkách: *“V Benátkách jsme celkem prožili 7 let. Během té doby se narodily naše tři děti. Prostředí sboru a sborová zahrada byly pro ně velkým přínosem. Vzpomínám na nepříjemné rány způsobené vojenskými stíhačkami Rusů z Milovic. Stíhačky bezohledně překračovaly zvukovou bariéru nad Benátkami a působily šok dětem spícím v kočárku*

na sborové zahradě. Po čase se do sborového objektu přistěhovali manželé Masopustovi a po nich Šrankotovi. Do Benátek přišli také Štifterovi a Rubešovi. Bylo to pěkné soužití a sbor potřeboval nové tváře odjinud. V té době se také začaly větší adaptace na sborovém objektu. Byla to výměna oken, přístavba vstupní haly, instalace ústředního topení a mnoho dalších renovací v bytě kazatele i v bytě domovníka. Většina prací se konala brigádnicky. Byly to stovky hodin práce, stovky svačin a stovky rozhovorů. Patrně jsme tehdy k sobě měli blíž a měli jsme více času na osobní kontakty, návštěvy a rozhovory. Mládež se tehdy scházela nejen v modlitebně, ale i po bytech. Rádi jsme jezdili na sborové výlety, chodili na společné vycházky, na dvoře sborového objektu hráli volejbal.

Benátecké období pro mě bylo velkou školou. Poznal jsem mnoho krásných duchovních snah, ale setkal jsem se i s věcmi negativními. Ověřil jsem si, že Pán Bůh k upřímnému upřímně se má (2Sa 2,26). Ti, kteří hledali nejprve Boží království, prožili, že jim bylo ostatní přidáno. Boží slovo nám radí (Ko 3,23): Cokoli děláte, dělejte upřímně, jako by to nebylo lidem, ale Pánu. To platí v osobním životě, v zaměstnání i v církvi."

8. MIROSLAV PALÁT (1980-1981)

Narodil se 8. 11. 1952 ve Staré Libavě v okrese Bruntál. Vystudoval Komenského bohosloveckou fakultu v Praze a All Nations Christian College ve Velké Británii. V r. 1977 nastoupil na roční působiště do Hradce Králové. Když ukončil základní vojenskou službu, působil v Benátkách necelý rok v době, kdy zastupoval Pavla Černého při jeho ročním studiu v Anglii. Poté odešel do Brna, dále sloužil v Ostravě a v Rakovníku. R. 1991 odešel za svými nemocnými rodiči do Třebíče, kde na gymnáziu vyučoval anglický jazyk, a tím zanechal aktivní kazatelskou činnost. Externě pracoval pro Radu CB jako překladatel.

Vzpomíná: " Setkával jsem se zde s příjemnými lidmi, bratři a sestry byli ke mně velmi laskaví a tolerantní. Ve sboru byly zastoupeny všechny generace. Z těch nejstarších připomínám bratra Věka a Koláře. Rád vzpomínám na manželské dvojice, na děti a mládež. Rád jsem naslouchal jejich písním a účastnil se na hřišti u modlitebny občasných volejbalových zápasů, při nichž nechyběla dobrá nálada."

Dále vzpomíná: " V tomto období se rozhodovalo, zda by bylo vhodné, aby malý sbor v Benátkách byl spojen se sborem v Horních Počernicích. Součástí návrhu byla zřejmě i myšlenka na občasnou službu bratří z Počernic na kazatelně v Benátkách a naopak. Někteří byli pro, jiní návrh nepodpořili. Netuším, jak se dnes – s velkým odstupem času – na celou tehdejší otázku dívají místní bratři a sestry a zda rozhodnutí opačné mohlo pro sbor přinést některé další pozitivní změny. Slyším však, že sbor žije dál a věřím, že z milosti Boží prospívá. Také po 34 letech – od svého odstěhování zpět na Moravu – rád vzpomínám na sbor v Benátkách (a Mladé Boleslavi) a děkuji Pánu Bohu i vám za všechnu lásku, kterou jsem mezi vámi směl přijímat."

Hledání nového kazatele

Odchodem kazatele Pavla Černého se benátecký sbor dostal opět do tíživé situace. I když staršovstvo hledalo nového kazatele již koncem působení P. Černého, hledání nebylo úspěšné. Sbor v té době malomyslně a dokonce hrozilo vnitřní rozdělení sboru.

Na staršovstvu padla jména kazatelů, která by připadala v úvahu: J. B. Štifter, Jan Uhlíř a Bronislav Kaleta. Staršovstvo se sjednotilo na kandidatuře Bronislava Kalety. Tehdy působil v brněnském sboru Církve bratrské. Jeho odpověď byla kladná, jen ještě musel projednat tuto záležitost s Radou Církve bratrské. Později benáteckému sboru sdělil, že byl informován o kandidatuře kazatele Jaroslava Kubového, a že v tomto případě ustupuje do doby, než se tyto věci vyjasní.

Situace nebyla snadná. Je velmi pravděpodobné, že nemožnost nalezení dalšího nástupce kazatele pro sbor Církve bratrské v Benátkách n. J. byla následkem nepřímého tlaku z Rady Církve bratrské. Benátecký sbor byl příliš malý, tak Rada chtěla, aby se stanice žižkovského sboru Církve bratrské v Horních Počernicích spojila se sborem v Benátkách. Tato teorie se potvrdila, když později Bronislav Kaleta odepsal benáteckému staršovstvu, že se vzdává kandidatury na kazatele benáteckého sboru, protože Rada Církve bratrské mu nedoporučila, aby toto místo přijal.

Důvod, který Rada uvedla staršovstvu i Bronislavu Kaletovi, byl následující: „V současné době nemůžeme, vzhledem k zodpovědnosti za celou církev a za obsazení sborů rozsáhlejších a fyzicky náročnějších, dát souhlas k tomu, abys nastoupil na jeden z nejmenších sborů, který má pouze jednu kazatelskou stanici. Potřebujeme vás, mladších a zdravějších kazatelů, pro sbory rozsáhlejší. Máme i kazatele starší a unavenější, kterým chceme umožnit přechod na sbory menší.“

Ohledně nového kazatele pro sbor Církve bratrské v Benátkách n. J. se konalo dne 18. 5. 1982 jednání bratra Jana Čančíka a bratra Antonína Karla z Mladé Boleslavi s předsedou Rady Církve bratrské Janem Urbanem a tajemníkem Josefem Michalem. Nakonec bylo dohodnuto, že benátečtí mohou jednat s kazatelem Jaroslavem Kubovým. Předseda doporučil, aby bratři hned kazatele Jaroslava Kubového navštívili a telefonicky se dohodli. Byli přijati tentýž den. Ke kandidatuře se br. kazatel stavěl kladně. Řekl, že to předloží manželce a staršovstvu. Kdyby se snad uvolnil, nechtěl by opustit žižkovský sbor, aniž by měl tento sbor určeného nástupce. Benátecký sbor s nadějí očekával vyjádření kazatele Jaroslava Kubového, ale verdikt se dozvěděli od Rady Církve bratrské. Společná schůze s benáteckým staršovstvem a Radou se konala v neděli 13. 6. 1982. Členové Rady sdělili, že se kazatel Jaroslav Kubový vzdal kandidatury na kazatele v Benátkách, protože by jeho sbor prošel krizí, neboť neměl nástupce své kazatelské role. Vzhledem k této situaci bylo starším doporučeno, aby hledali jiného kandidáta. Po neúspěšném hledání Rada Církve bratrské napsala 6. 10. 1982 dopis, ve kterém benáteckým sdělila, že podala žádost o udělení státního souhlasu pro Jana Cvrčka, laického kazatele z Prahy, na přechodnou dobu, než bude kazatelská služba obsazena definitivně.

9. JAN CVRČEK (1982-1983)

Br. Jan Cvrček nebyl ordinován jako kazatel sboru, byl Radou Církve bratrské pověřen na určitou dobu.

Narodil se 30. 11. 1915 v Turnově. Vystudoval strojní průmyslovku a 1 rok studoval ve Švýcarsku na St. Chrischoně ve Švýcarsku. Pracoval jako technický úředník v ČKD Dukla. Asi od roku 1947 byl členem Sboru Církve bratrské V Praze 1 a dlouholetým členem staršovstva, sloužil zde také jako laický kazatel. Byl také zpěvákem pražského Spojeného mužského sboru.

Rada Církve bratrské ho ustanovila jako kazatele v Benátkách nad Jizerou, státní souhlas měl na období 15. 11. 1982 - 31. 12. 1983. Byl vnímán jako přátelský a srdečný kazatel, který se uměl přiblížit lidem. Sbor se s kazatelem J. Cvrčkem rozloučil 18. 12. 1983. Bratr Jan Cvrček zemřel 25. 6. 1998.

Dalším kazatelem, který působil po krátký čas v benáteckém sboru, byl

10. ALEXANDR HAVRÁNEK (1984 – 1985)

Narodil se 7. 12. 1923 v Praze. Byl členem ústředního výboru Kostnické jednoty, dlouholetým redaktorem církevního časopisu Bratrská rodina, častým přispěvatelem do novin Kostnických jisker a do mnoha dalších teologických časopisů. Je autorem několika knih, např. Křesťanská etika, Úvahy o pastýřské péči.

V Benátkách nad Jizerou bydlel 5 dní v týdnu, sloužil kázáními a výklady Božího slova, věnoval se pastoraci. Do služby ve sboru nastoupil 1. 1. 1984. Byl vnímán spíše jako intelektuální kazatel.

Ani tato jistota kazatele netrvala dlouho, neboť v srpnu 1985 oznámil staršovstvu, že podává rezignaci na místo kazatele sboru ze zdravotních důvodů. Kazatelskou službu obstarával do konce roku 1985.

Odešel na věčnost 24. 4. 1987.

11. DANIEL HECZKO (1986-1987)

Narodil se 4. 11. 1958 v Českém Těšíně a vyrůstal v kazatelské rodině. Jako syn kazatele nesměl studovat, a tak se šel vyučit na prodavače v elektroobchodě, kde začal i pracovat. V r. 1977 na ilegálně pořádaném táboře mládeže na Slovensku prožil povolání do služby kazatele. Vystudoval Slovenskou evanjelickou bohosloveckou fakultu v Bratislavě, kde jej hluboce ovlivnil kazatel Milan Jurčo. Po studiu se stal kazatelem v Benátkách. Velikou oporou mu byla jeho manželka Marie, která ho v jeho službě doplňovala. Manželé Heczkoovi měli dvě děti, které si adoptovali: dceru Dorotku a syna Oláška, který nedlouho po adopci zemřel.

Daniel Heczko zpětně vzpomíná na benátský sbor: *„Byl to můj první sbor, ve kterém jsem sloužil a na který mám ty nejlepší vzpomínky. Přátelství s některými lidmi přetrvává dodnes. Zažil jsem přijetí, ocenění, povzbuzení, pohostinnost, viděl jsem smíření, obnovu vztahů, živý zájem o Bibli. Fascinovalo mě, jak lidé dovedou být vděční.“* V r. 1988 odešel s manželkou do pražského sboru Církve bratrské na Smíchově, kde byl ordinován a zároveň instalován v březnu 1988. Od r. 1995 působil ve sboru Církve bratrské v Praze - Dejvicích. Br. Daniel Heczko zemřel po dlouhé a těžké nemoci dne 7. 8. 2015.

Kazatel David Novák vzpomíná na Daniele Heczka: *„Daniel svým přístupem dokázal vytvářet prostředí lásky, přijetí a toho, že se člověk nemusí bát dělat chyby. Vytvářel kolem sebe prostor svobody. Nebyl z těch, kdo vás při prvním setkání poplácávají po zádech a ptají se, „jak se máš“, ale kdykoli jste za ním přišli, vždy jste cítili přijetí, empatii, věnovaný čas a snahu porozumět. Jeho velikým obdarováním byl výklad Božího slova. Daniel razil a především žil, že Pánu Bohu není třeba pomáhat, že služebník evangelia má připravovat půdu pro Boží požehnání. Zároveň, že jako kazatel nemusí do všeho mluvit a vše mít pod kontrolou. Dejvice pod jeho vedením prožily obrovský boom, na poměry České církve nevídaný. Přemýšlel jsem, čím to bylo. Daniel nebyl „silný vůdce“ v tom smyslu, že „velí“. Dokázal ale druhým vytvářet prostor, hodně se modlil a v jeho přítomnosti jste cítili milost. To na mnohé působilo jako magnet.“*

Dále David Novák vzpomíná: *„Během svého života prožil i mnohé těžké zápasy. V r. 1991 psychicky vyhořel, zažil ztrátu syna, jak na Smíchově, tak i v Dejvicích prožil napětí ve sboru, a v r. 2009 dostal rakovinu. Přesto nikdy nezatrpkal a mnohokrát hovořil o milosti. Možná zde je jedno z tajemství proč. V r. 1981 zázračně přežil v Tatrách vysokohorskou túru, kdy strávil tři dny a dvě noci ve sněhu, ve vánici pod širým nebem. Říkal, že poté co přežil, začal počítat léta, která mu Bůh přidal. Poznal, že každý další den je milost a že ani jeden z těchto dnů nechce promrhat. Podle toho pak i žil. Pán Bůh mu přidal 34 let, které se mnohým z nás, kdo se s ním mohli setkat, staly požehnáním.“*

12. MILOSLAV KLOUBEK (1987-1994)

Narodil se 23. 9. 1960 v Kladně. Vyrůstal ve věřící rodině. Vystudoval Komenského evanjelickou bohosloveckou fakultu, studiu ukončil r. 1984, pak nastoupil na "roční praxi" na šachtě ve Slaném. Poté byl povolán na základní vojenskou službu do Berouna. Jeho prvním sborem byl sbor Církve bratrské v Benátkách n. J., státní souhlas obdržel v listopadu 1987, ordinován byl v r. 1991.

M. Kloubek je znám svým pečlivým přístupem k životu a ke kazatelské službě. Začal systematickou práci s dětmi ve sboru, konal pravidelné návštěvy členů a především pamatoval na staré a opuštěné. Mimo jiné i precizně vedl archivní materiály. Před odchodem z benátského sboru připomněl Miloslav Kloubek bratřím starším dva velice důležité úkoly, které viděl za priority pro dalšího pastyře i staršovstvo. Zdůrazňoval: *„Pastoraci, návštěvy lidí, kteří jsou na začátku cesty za Pánem Ježíšem Kristem a návštěvy nemocných a starých lidí, kteří již do shromáždění chodit nemohou.“*

Celá rodina Kloubkových byla pracovitá a praktická a tak po předchozích kazatelích, kteří více méně dojížděli, byla jejich práce také ve sborovém objektu a na zahradě vidět.

Během působení v Benátkách přijali Kloubkovi do pěstounské péče šestileté děvčátko. Marcelka měla vážné zdravotní potíže a po třech letech zemřela.

Br. kazatel M. Kloubek na dobu s Marcelkou vzpomíná: „V Benátkách bylo ideální si ji vzít k sobě, protože se měla stát žačkou školy pro nevidomé a slabozraké u pražské Lorety. A my jsme měli do Prahy blízko. Nikdy ale školu nemohla navštěvovat. Paní učitelky jen občas docházely za ní do naší rodiny - v Benátkách i v Písku. Rozhodně pro naši celou rodinu byla dobrá škola ji u nás mít. My i kluci jsme se naučili mít cit pro handicapovaného člověka. Kluci se naučili naprosto přirozeně věnovat se postiženým lidem. A pro mnoho lidí to bylo rozhodující svědectví, že jsme se jí ujali, protože viděli praktickou ukázkou křesťanského života.“

Z Benátek nad Jizerou odešel br. kazatel M. Kloubek s rodinou do Písku. Od 1. 12. 1998 se stal vojenským kaplanem. U vojáků sloužil nejprve u 2. mechanizované brigády. Velení bylo v Písku, ale za vojáky jezdil i do Vimperka, do Klatov, do Janovic nad Úhlavou, do Strašic u Rokycan. Stačil během té služby odejet i na dvě krátké mise do Kosova, s libereckými chemiky se zúčastnil půlroční mise v Kuvajtu. Od prosince 2004 se stal kazatelem v Horních Počernicích. V roce 2013 – 2014 sloužil opět jako kaplan, ještě jednou sloužil v Kuvajtu, poté v Řecku. Nyní jako vojenský kaplan slouží u Posádkového velitelství Praha, což jsou vojáci Čestné stráže (ne Hradní stráže). Od července 2013 žije v Buštěhradě.

Osm let byl v té době členem Rady Církve bratrské a čtyři roky místopředsedou Rady Církve bratrské.

13. PAVEL PLCHOT (1994-2003)

Narodil se 1. 1. 1971 ve Vrchlabí. Pochází z ateistické rodiny a uvěřil během studií na vysoké škole. Poslušný svému povolání odešel studovat Evangelikální teologický seminář v letech 1991-1995. Po jeho absolvování nastoupil na sbor do Benátek za administrace br. kazatele Karla Taschnera.

Bratr Pavel Plchota nastoupil na sbor nejprve na civilní službu a poté byl vikářem. Ordinován na kazatele a instalován byl 27. 9. 1998. Působil v Benátkách téměř 9 let, což je druhé nejdelší období po kazateli P. E. Dostálovi. Poté odešel jako druhý kazatel do sboru Církve bratrské v Praze 1, Soukenická 15 (2003-2013). Nyní působí se svou manželkou Petrou (rozenou Štifterovou) a třemi dětmi ve sboru Církve bratrské v Praze - Dejvicích.

Pavel Plchot učil na Evangelikální teologickém semináři úvod do Nového zákona (2003-2005), působil jako předseda jeho rady (2010-2014). V letech 2007-2016 aktivně působil v radě misijní organizace Ambassadors Football Czech Republic.

Zpětně na svou kazatelskou službu v Benátkách P. Plchot vzpomíná takto: „Nadosmrti mě sbor poznamenal, protože i právě díky benáteckému sboru je pro mě kazatelská služba krásné životní poslání. Obdivuji, jakým způsobem sbor unesl moji nezralost a pomohl mi růst a zrát jako kazateli i jako člověku.“

14. PETR DVOŘÁČEK (2003-2011)

Narodil se 11.8.1976 v Brně. Vyrůstal v nevěřící rodině. Studoval Evangelikálním teologickým seminářem v letech 1998-2001 a Evangelickou bohosloveckou fakultu v Praze v letech 2001-2003. V červenci 2003 nastoupil na sbor jako vikář, ordinován byl v květnu 2005 a instalován na sbor 9. října téhož roku.

Během své kazatelské práce v Benátkách působil také jako kaplan ve věznicí v Jiřicích v letech 2008 - 2011. Zvažoval, zda se této službě má věnovat na plný úvazek, ale nakonec v červnu 2011 odchází se svou manželkou Žanetou a 2 dcerami do sboru Církve bratrské Brno - Betanie.

Petr Dvořáček vzpomíná na benátecký sbor: "Sbor se mi zdál vždy otevřen, ale více ve smyslu „přijďte“ než „jděte“ (velké poslání, Mt 28,19). Za mého působení se nám nepodařilo odpovědět na otázku, jaké je naše poslání od Pána Boha v Benátkách a jakým způsobem ho můžeme naplňovat? Ona univerzálnost sboru a nekonkrétnost poslání vytváří prostor svobody, ale může končit v pasivitě. Mám za to, že bylo třeba se více ptát na to, co skutečně funguje? Čím lidé kolem nás žijí? Co přináší opravdové ovoce, o které šlo Ježíši Kristu? Na kolik jsme relevantní ve vztahu

ke svému prostředí? Zpětně viděno, asi by neškodila větší míra milosrdné radikálnosti pro dobrou věc, svatě nespokojenosti a rozhodnosti k činům."

"Na benátecký sbor vzpomínám jako na sbor s obrovským potenciálem, ale do jisté míry s chybějícím hybatelem správným směrem, kterým jsem také já, jako mladý vikář nedokázal být. Benáteckému sboru velmi děkuji za první léta služby. Za pochopení mých nedokonalostí a mnohá opravdová přátelství. Za prostor, ve kterém jsem mohl růst a poznávat Boží cestu. Po osmi letech jsem odcházel se zkušeností snad jednoho či dvou konfliktů, které jsme urovnali. Staršovstvo jsem vždy vnímal nad míru hodné a vlídné, ke mně vždy otevřené a podporující."

15. STANISLAV STEBEL (2011-2014)

Narodil se 30. 5. 1954. Vyrůstal ve věřící rodině, je ženatý a má 3 děti. V r. 1973 ukončil studium na střední železniční škole v Šumperku.

V r. 1978 ukončil vysokou školu dopravní v Žilině, obor Provoz a ekonomiku železniční dopravy a r. 1985 na Vysokém učení technickém postgraduál Teorie a metodika programování. Během studií v Žilině, pracoval s mládeží a pomáhal zakládání nového sboru v tomto městě. V letech 1986-1988 absolvoval kazatelské studium při Radě CB. Dále studoval Union Theological College Belfast 1999 a Biblical Education By Extesion (Entrust) 1985-2000 (kurzy pro vedoucí pracovníky sborů).

Během své kazatelské služby sloužil ve Vsetíně, pomáhal přetransformovat větší kazatelské stanice ve Zlíně a na Velké Lhotě na samostatné sbory a stál u založení sboru v Hranicích na Moravě.

Během své kazatelské služby sloužil ve Vsetíně, pomáhal přetransformovat větší kazatelské stanice ve Zlíně a na Velké Lhotě na samostatné sbory a stál u založení sboru v Hranicích na Moravě.

Dalším jeho působiště byla Ostrava. Během jeho služby došlo k osamostatnění sboru ve Frýdku-Místku a založení samostatné stanice Ostrava-Poruba. Pro podporu skupin biblického studia začal pracovat v organizaci pro přípravu pomůcek ke komunitnímu studiu Bible. V roce 2003 nastupuje do služby kazatele Církve bratrské v Hrádku, kde zásadním způsobem pomohl vystavět dům s pečovatelskou službou a novou modlitebnu s dalším zázemím.

Od r. 2004 je národním ředitelem Prochrist pro pořádání satelitních evangelizací, které vede farář Ulrich Parzany. Vyučoval v Brně na BEE (2001-2002) – pobočka dálkového studia Evangelikálního teologického semináře, a v r. 2005 na Evangelikálním teologickém semináři Řízení sborové práce.

Bratr Stanislav Stebel působil v našem sboru jen několik let. Sbor i Stebelovi v tento čas zakoušeli nesnadné věci, později někdy i vážla komunikace mezi kazatelem a staršovstvem. Proto se po určitých jednáních staršovstvo s kazatelem a Radou církve domluvilo na jeho odchodu. Stebelovi se z Benátek odstěhovali v květnu 2015.

V současné době je br. Stanislav Stebel členem sboru v Liberci a je v důchodu.

Období bez kazatele (1.1.2015 - 1.8.2016)

Vikář JIŘÍ SERBUS

Narodil se 17. 2. 1967 v Českém Brodě v nevěřící rodině, vyrůstal v Lysé nad Labem. Absolvoval učební obor elektromechanik s maturitou v Praze. Uvěřil v r. 1986. Po 2 letech vojenské služby se oženil a začal pracovat ve skupince věřících, která se přihlásila k tehdy "podzemní" Apoštolské církvi. Po revoluci r. 1989 byla Apoštolská církev uznána státem, tak vznikl sbor AC v Lysé, kde byl Jiří Serbus kazatelem. Začátkem r. 1995 odešel s rodinou do Prahy, aby se podílel na vzniku druhého sboru Apoštolské církve Maranatha, ve kterém přijal službu druhého kazatele. V r. 1998 byl odvolán biskupem Apoštolské církve z vedení sboru. Koncem r. 2002 tuto církev opustil a začal

s rodinou navštěvovat sbor Církve bratrské v Benátkách n. J.. Pomáhal s vedením dorostu, s vedením biblických hodin a občas i kázal. Je ženatý, má 4 děti.

Na konferenci Církve bratrské v r. 2013 slyšel, kolik sborů postrádá kazatele. Modlil se za to, zda se má vrátit do služby. O prázdninách r. 2014 se stal vikářem benáteckého sboru a stanice v Milovicích

Administrátor sboru STEPHEN EDWARD OLSEN

Narodil se 27. května 1960 v La Grange, ve státě Illinois v USA ve věřící rodině. Je absolventem Wheaton College a Biola University, kde se vzdělával v biblistice, praktické teologii a v mezikulturním vzdělávání. Pracoval na různých pozicích práce s mladými křesťany. V roce 1992 se stal ředitelem evropské práce misijní společnosti Tyrannus Hall. V roce 2000 otevřel budovu Tyrannus Hallu v areálu Chval v Praze, kde se svými spolupracovníky zahájil službu vysokoškolským studentům. Vedle této práce vyučuje na Evangelikálním teologickém semináři v Praze a je zván na přednáškové kurzy na různá místa, dlouhodoběji přednáší misiologii na Union Biblical Seminary v indickém městě Puna. Od roku 2007 má na starosti evropské projekty Tyrannus Hall (v současné době Praha, Olomouc, Budapešť v Maďarsku, Kluž v Rumunsku)

Při pobytu v České republice bydlí v Benátkách nad Jizerou a slouží ve sboru kázáním Božího slova, praktickou pomocí potřebným. Byl i starším sboru. V období po odchodu br. kazatele Stanislava Stebela byl jmenován Radou Církve bratrské administrátorem sboru. Jako ordinovaný kazatel vysluhoval sv. Večeři Páně. Dlouhodobě působil ve chválicí skupině Caritas jako trumpetista.

Jeho práce je nemyslitelná bez podpory a práce jeho manželky Julie Ann Olsen, rozené Nelson, která se narodila 2. ledna 1961 v Iowa City, ve státě Iowa v USA. Steve a Julie mají 5 dětí.

Jejich otevřený dům, služba kazatelům s manželkami v přízemí jejich domu, t.zv. Betánie B&B, zájem o všechny členy společenství a misijní nasměřování jsou v životě sboru velmi důležité. Dalším projektem, který po určitou dobu pod jejich vedením fungoval, byla zahrada v Košátkách se zázemím, která byla k dispozici všem zájemcům z řad dorostů, studentů a rodin. V současné době v podobné službě pokračuje nový majitel zahrady br. Samuel Trnka s manželkou Karlou.

Misionář a spolupracovník staršovstva DANIEL FAJFR (1996-2009)

Daniel Fajfr se narodil 8. 3. 1952, vyrůstal v kazatelské rodině. Vystudoval ekonomii řízení na strojní fakultě Českého vysokého učení technického a kontextuální misiologii na International Baptist Theological Seminary v Praze. Začínal jako vedoucí mládeže v Ústí nad Labem, později byl ordinován za kazatele Církve bratrské. Byl vůdčí osobností ústecké křesťanské hudební skupiny, která působila v Československu v letech 1977–1988. Od r. 1988 do r. 1996 byl kazatelem sboru Církve bratrské v Ústí nad Labem.

Je ženatý, s manželkou Janou mají tři dcery. Z Ústí nad Labem se Fajfroví přestěhovali do Benátek. Daniel Fajfr byl Radou Církve bratrské zvolen jako tajemník odboru pro evangelizaci. Nebyl oficiálním kazatelem v Benátkách a často cestoval kvůli své práci v církvi. Přesto jeho působení v Benátkách bylo obohacující a sbor stále vzpomíná na Danielova kázání, jeho moudrost i humor.

V květnu 2008 byl zvolen předsedou Rady Církve bratrské pro funkční období 2010–2013. Předsedou Rady zůstává do r. 2017. R. 2009 byl zvolen prvním místopředsedou Ekumenické rady církví v České republice, r. 2013 pak jejím předsedou. Na Evangelikálním teologickém semináři vyučuje od r. 1995 předměty související s evangelizací a misíí. Těžištěm jeho služby je misijní a evangelizační činnost v ČR i za hranicemi.

16. MILOŠ HEJZLAR (2016-)

Narodil se 17. 5. 1972 v Opočně. Vyrůstal ve věřící rodině a pravidelně navštěvoval Sbor Církve bratrské v Bystrém v Orlických Horách. Nejprve tam chodil do besídky, později do dorostu a pak do mládeže. Byly to pro něj roky, kdy si postupně uvědomoval, že nejde o to jen věřit v Boha, ale cele

se na Boha spolehnout. V r. 1985 potvrdil svou víru v Ježíše Krista.

V létě r. 1989 zakusil další výrazný Boží dotyk. Po třech letech střední průmyslové školy, mělo padnout rozhodnutí, kam po ukončení středoškolských studií nastoupit. Přemýšlel původně o pokračování v technickém vzdělání na některé vysoké škole, ale Bůh nasměroval jeho život jinam. O jedné sborové slavnosti zakusil Boží povolání jít studovat teologii a být kazatelem. Díky tomu, že se poměry v naší vlasti během podzimu 1989 radikálně změnily, nebyl s nástupem na pražskou Evangelickou teologickou fakultu žádný problém. Začal zde studovat v r. 1990. V roce 1993 studium přerušil a dva semestry strávil na teologickém semináři v Ewersbachu. Studium v Praze ukončil v r. 1996.

Na podzim 1996 roku nastoupil jako vikář do sboru Církve bratrské v Táboře. V prosinci téhož roku měl svatbu. Po dvou letech v Táboře byl ordinován a pracoval od té doby jako kazatel - správce sboru. Prožili tam 9 šťastných let sborové služby a narodili se jim tam dva synové. V Táboře působili v letech 1996-2005. V červnu 2005 se přestěhovali do Kutné Hory, kde z Boží milosti mohli sloužit 11 let. Pán Bůh jim i zde dopřával zakoušet své požehnání, mimo jiné i tím, že se jim narodila dcera. V Kutné Hoře byli v letech 2005-2016. Jako kazatel místního sboru vedl také dětský klub, který se věnuje práci s mladšími školními dětmi nejen z církve, ale i mimo ní. Do Benátek nad Jizerou se Hejzlarovi přistěhovali počátkem prázdnin 2016 a modlí se za to, aby pro zdejší lidi mohli být pomocí v cestě za Ježíšem a naopak, aby oni byli pomocí pro ně a jejich děti.

Obrazové přílohy: Kazatelé sboru

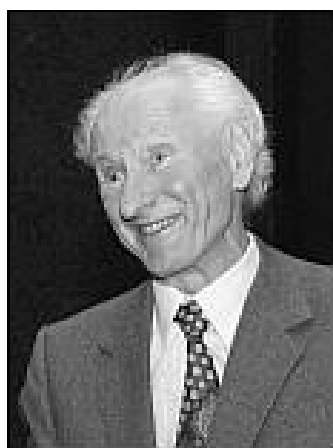
VÁCLAV SVOBODA

PRAVDOMIL E. DOSTÁL

ONDREJ PRIŠTIAK

LUDOVÍT FAZEKAŠ

Ludvík Rejchrt

JAN KOMRŠKA

PAVEL ČERNÝ

JAN CVRČEK

I ALEXANDR HAVRÁNEK

DANIEL HECZKO

MILOSLAV KLOUBEK

PAVEL PLCHOT

PETR DVOŘÁČEK

STANISLAV STEBEL

JIŘÍ SERBUS

OLSENOVI

DANIEL FAJFR

MILOŠ HEJZLAR